

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriæ, 1669

Pars Quarta. De quarto Beneficio, siue de Indulgentijs Confraternitatis
beatissimæ V. Mariæ de monte Carmelo, à Romanis Pontificibus
concessis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

PARS QUARTA,

De IV. beneficio, sive de indulgentijs Confraternitati beatiss. Virginis MARIÆ de monte Carmelo à Romanis Pontificibus concessis.

CAPUT I.

De Indulgentijs in communi.

226.

Indulgentia quid?

T facilius & plenius percipiuntur ea, quæ de indulgentijs Confratrum nostrorum dicturi sumus, operæ pretium erit, nonnulla de indulgentijs in communi, comprehendere se præmittere. Sciendum imprimis, quod indulgentia nihil sit aliud, nisi pœnæ temporalis, quæ remissa culpa adhuc restat solvenda liberalis condonatio, per dispensationem Ecclesiastici thesauri facta.

Dicitur liberalis condonatio, quia indulgentia non fundatur in devotione, vel labore recipientis; sed in abundantia & cumulo meritorum ac satisfactionum Christi & Sanctorum. Dicitur pœnæ temporalis, quia cum remissione culpæ pœnæ æterna in temporalem transmutatur: dicitur per dispensationem Ecclesiastici thesauri, quia extat in Ecclesia thesaurus constans satisfactionibus Christi & Sanctorum, uti patet ex Extravag. CLEM. VI. Unigenitus de penitent. & remiss. & explicat S. Doctor in 4. dist. 20. à 3. q. 2. quæ satisfactiones communitate sint communes toti Ecclesiæ, distribuuntur & dispensantur singulis secundum arbitrium illius, qui Ecclesiæ præest.

De indulgentia per modum absolutionis & per modum suffragij.

Hæc defunctis, illa viventibus competit, & quomodo?

OBSERVANDUM est secundò, quod dupliciter fiat condonatio pœnæ temporalis; primò per modum absolutionis, secundò per modum solutionis, seu suffragij. Condonatio per modum absolutionis competit viventibus, & in Ecclesia militante degentibus, per modum autem suffragij propria est animabus, quæ in purgatorio expiantur. Explicandum est hoc amplius.

Pontifex concedit indulgentias viventibus, tanquam Judex subditis, absolvendo illos & liberos à pœnis debitis dimittendo; mortuis vero, & in purgatorio existentibus non ita, sed solum per modum suffragij, aut solutionis; quia ejusmodi animæ jam sunt extrajuræ.

jurisdictionem & absolutionem Iudicialem Ecclesie, ideoque Pontifex in hoc sensu solum concedit indulgentias mortuis: quia offert pro ijs DEO satisfactiones Christi & Sanctorum, quasi pretium, quo a pœnis persolvendis redimantur, quas DEUS illis immediatè remittit, pretium illud ex pacto cum Christo inito acceptando.

Quando igitur Pontifex concedit indulgentias viventibus, ipsemet immediatè tanquam minister DEI, ac Christi Vicarius remittit illis pœnam temporalem, quam pro suis peccatis debebant. Verum quando mortuis eas concedit, non remittit ipsis immediatè pœnam, sed DEO offert (ut dictum est) pretium æquivalens pro pœna temporali, quam pati debebant in Purgatorio, ad hoc ut DEUS ipse remittat immediatè pœnam istam dictis animabus. Et hoc est concedere indulgentias per *modum suffragij*, seu quod in idem recidit, per *modum solutionis*, sive *subsidij*, seu quasi elemosynæ DEO oblata ex communi thesauro Ecclesie, pro liberandis dictis animabus ab igne purgatorij. Vide de his nostrum Gabrielem à S. Vincentio Tom. 3. de Sacram. Pœnit. disp. 13.

SCIENDUM est tertio, indulgentias dividi in *totales* sive *plenarias*, seu *plenissimas*, & in *partiales*. *Plenarie* dicuntur, quibus absolutè conceditur remissio omnium pœnarum, quæ restabant persolvendæ pro peccatis remissis. *Partiales* vero, quibus solum certa aliqua portio pœnarum remittitur: v. g. decem annorum, &c. quod non est intelligendum, quasi remitteretur pœna decem annorum Purgatorij, sed quod remittatur pœna correspondens pœnitentiæ juxta antiquos Canones tot annorum: qualiter etiam *quadragesima* seu 40. dierum indulgentia sumitur pro ea, qua remittitur pœna correspondens pœnitentiæ 40. dierum.

227.

Indulgentiæ aliæ plenariæ, aliæ non plenariæ, & quæ illegit

DIVIDITUR etiam indulgentia in *Realem*, *Localem*, & *Personalem*. *Realis* est, quæ medalijs, crucibus, imaginibus, &c. conceditur: *Localis*, quæ Ecclesijs, Capellis, Oratorijs, &c. *Personalis*, quæ personis conceditur, ut quoties quis v. g. tale opus fecerit, &c. sed hæc Cap. 3. num. 233. amplius exponemus.

Aliæ reales, aliæ locales, aliæ personales.

DIVIDITUR præterea indulgentia tam plenaria, quam non plenaria, &c. in *temporariam* & *perpetuam*. *Temporaria* dicitur, quæ datur pro tali die vel anno tantum: vel si datur etiam pro recurrentibus diebus vel annis, tum solum ad sex. v. g. annos & non ultra.

Aliæ temporariæ, aliæ perpetuæ: & quæ?

S s a

Per-

Perpetua vero dicitur, quæ conceditur pro futuris annis in perpetuum, vel pro quolibet subsequenti anno, absque ulla limitatione, aut restrictione explicita: dico *explicita*, quia licet per quasdam Bullas pontificias videatur formaliter & explicitè in perpetuum concedi, attamen virtualiter & implicitè est solum ad tempus viginti annorum, propter *Regulam 57. Cancellarie Romanae*, in qua habetur indulgentiam absolutè concessam alicui Ecclesie pro tali die cuiuslibet anni futuri, restringendam esse ad XX. annos, ut notat Navarrus *Tract. de indulgentijs Cap. 9. n. 8.* aut ad summum ad proximum Iulianum, quo scilicet omnes plenariæ remissiones suspenduntur.

Aliæ indulgentiæ divisiones.

Demum indulgentiæ tam plenariæ, quam non plenariæ, quando de indulgentijs viventibus concessis, dividuntur in eas, quæ conceduntur *in vita*, & eas, quæ *in mortis articulo*, *presumpto* vel *verbo*, secundum Bullæ concedentis tenorem. Quando enim in illa dicitur, *quæ exprimitur articulus verus*, nemo tunc indulgentiam consequitur intuitu mortis, nisi revera paulo post moriatur: secus est si generaliter ponatur, in articulo mortis; tunc quippe censetur indulgentia applicari, quando quis fuerit probabiliter in tali periculo constitutus, etsi fortè postea convalescat.

228.

Indulgentiæ requisita.

Observandum est *quartò*, ad lucrandam indulgentiam necessè esse, ut integrè conditiones requisitæ seu præscriptæ impleantur. *Ratio* hujus sumitur ex S. Thoma, qui in *Addit. ad 3. p. q. 27. a. 3. in dist. 17. art. 1. q. 1. conclus. 2.* dicit: *Remota causa removetur effectus, unde qui non facit hoc pro quo indulgentia datur, quod est indulgentiæ causa, indulgentiam non consequitur, ex quoque etiam capite, sive culpabiliter, sive inculpabiliter contigerit operi opus præscriptum.* Unde si quispiam morbo aut inopia impeditus injunctum opus non perficiat, non obtinebit indulgentiam. Si vero quispiam partem operis, sive conditionis requisitæ non perficiat: si illa notabilis sit, non lucrabitur indulgentiam, neque partem illius; si vero adeò exigua illa pars sit, quæ præscripta mittitur, ut morali æstimatione non censetur tollere opus præscriptum: v. g. præscribitur oratio unius horæ, & tantum deest octava pars unius quadrantis, tunc ille consequetur indulgentiam.

Si minimū quid ex operibus præscriptis relinquatur non obest. Opera debent esse bona ex

Debere autem fieri opus præscriptum benè moraliter, ait Navarrus in *3. part. q. 27. art. 1. q. 1. conclus. 2.* ita, quod si fiat cum peccato veniali, ut ob vanam gloriam non sufficiat. Faber verò in *4. part. q. 27. art. 1. q. 1. conclus. 2.*

quest. unic. disp. 38. cap. 7. sufficere vult, si fiat sine mortali. Et Bellarm. *lib. 1. cap. 13. q. 3.* etiam factum cum mortali valere, inquit, si non præscribatur fieri ad placandum DEUM, sed in alium finem, puta subveniendi pauperi, aut similem. Dicendum existimo cum Granado in *3. part. tract. 5. disp. 4. num. 10.* sufficere, quod opus sit bonum ex genere suo, licet ex circumstantijs, & in individuo malum sit; nam præcepta divina & humana implentur per opera ex suo genere bona, licet individualiter peccaminosa. Nec opus est, quod opus propter indulgentiam potissimum fiat, sed satis est, in eum finem executioni mandari, licet alius finis æquè, aut magis principaliter intendatur. ita Granado *loc. cit.* contra Cordubam. Imò volunt quidam sufficere, si fiat cum intentione habituali lucrandi indulgentiam, ita Sanctarell. *de jubil. cap. 15. dub. 4.* contra Cordubam de indulgentia *quest. 16.* qui sicut ad merendum, ita etiam ad indulgentiam lucrandam requirit intentionem actualem: nec enim est verisimile, quod Papa requirere velit intentionem actualem, quàm nec natura indulgentiæ postulat, nec concessionis verba significant.

Quando Pontifex ex justa causa indulgentiam concedens, opus aliquod requirit solum ut conditionem, tunc qui idem opus diverso conatu, devotione &c. perficiunt, æqualem nihilominus indulgentiam consequuntur, quia indulgentia habet effectum suum ex opere operato: unde cum præscribitur elemosyna indefinita, tantum indulgentiæ acquirit qui dat unum aureum, quantum qui dat centum. Alias enim falsum esset, quod *indulgentia tantum valet, quantum sonat.* ita Bossius *sect. 4. cas. 21. §. 1. num. 38.*

Adverte etiam, quod si duo Pontifices, facientibus certum opus tali die, concederent quilibet 40. dies v. g. indulgentiæ, tunc facientes semel illud opus eo die, lucrantur 80. dies indulgentiæ. Secus verò si uterq; opus exigeret nullo alligatum tempore, quia tunc unusquisq; exigeret opus independentem ab alio. ita Granadus *Tract. 6. disp. 2. num. 8.* quamvis sine ulla distinctione affirmet Naldus *num. 5.* & alij complures acquiri posse plures variasq; indulgentias per idem opus, & Coninch absolute neget, *dub. 9. num. 42.*

Advertendum est *quintò*, requiri ut lucraturus indulgentiam sit baptizatus, quia Ecclesiæ thesaurus non distribuitur, nisi inter Ecclesiæ membra: & in statu gratiæ, saltem pro illo tempore, in quo

genere suo: quamvis ex circumstantijs vitentur.

Non est necesse, quod fiant principaliter ob indulgentiã. Imò probabiliter sufficit intentio habitualis. Nec majora opera facientes plus indulgentiæ acquirunt.

Continere potest per unum idemque opus plures indulgentias acquiri.

229.
Indulgentia requirit po-

gratiam in
subjecto:
at non in
eo, qui o-
pus facit
pro defun-
ctis.

Quomodo
& quando
Confessio
requira-
tur?

An ad ac-
quirendam
indulgen-
tiam satis-
fit operari
cum opi-
nionem pro-
babili.

ponitur ultima conditio ad illas requisita. Nisi quis velit consequi indulgentiam pro animabus Purgatorij, quia tunc non debet necessarium esse in gratia; sufficit enim status gratiæ in animabus, quibus indulgentiam applicat, & Ecclesiæ, cujus nomine opus facit, quod Papa satisfactiones Christi & Sanctorum dispensat. ita Præpositus in 3. p. quæst. 12. dub. 10. num. 93.

Quando in Bulla requiritur confessio per modum dispositionis ad gratiam, illa non est necessaria in gratia jam existenti; secus si confessio requiratur ut conditio: quicquid Mercerus dicat, nonquam confessionem requiri, ut conditionem: eo quod confessio nunquam solet ab Ecclesia injungi, nisi in quantum est necessaria ad statum gratiæ. Regulariter verò, si aliud non exprimitur, confessio & communicatio censentur exigere ad ponendum hominem in gratia. Dicitur ait Turrianus in select. part. 2. disp. 31. dub. 64. Unde si sint duæ indulgentiæ, duobus immediatis diebus consequendæ, quæ utraq; confessionem & communionem requirant, satis esse, quod quis confiteatur & communicet in primo, dummodo in secundo reperiatur in peccata. vide Dianam 4. Part. Tract. 4. Resol. 166.

Cæterum conetur quisq; ex opinionibus prædictis, alijque circa materiam indulgentiarum, semper eligere probabiliores, ac certiores: nam si quis uteretur opinione probabilis, quæ in re non esset vera, juxta aliquos non acquireret indulgentiam: quod enim in alijs materijs dicitur, sufficere quod quis operetur ex opinione probabilis, in materia indulgentiarum deficere.

Hæc pauca de indulgentijs in communi dicta sufficiant. Si quis autem ulteriorem de his notitiam desideret, consulere poterit præter complures Exteros è nostris recentioribus Ven. P. Hieronymum Gratianum Tract. de Iubileo. Joan. Bapt. de Lezana in summa pp. Regum Tom. 3. seu part. 1. Tom. 2. verb. indulg. Dominicum à SS. Trinitate Tract. de anno Iubil. controvers. nona, Gabrielem à S. Vincentio Tom. 1. de Sacrament. pœnit. disp. 13. de indulg. Stephanum à S. Paulo in Theologia morali Tract. 3. disp. 5. dub. 12. Antonium à Spiritu sancto in Theologio Regular. 1. part. disp. 5. sect. 1.

CAPUT II.

De indulgentijs Confraternitatis Carmelo-
Parthenia.

ELEBRIS ille, pluriesq; in præcedentibus laudatus Societatis JESU Scriptor, Theophilus Raynaudus *Cap. 5. prima Partis Operis sui de Mariano Scapulari &c.* differere volens de indulgentijs è publico Ecclesiæ thesauro Sodalibus Mariani Scapularis communicatis sic exorditur. [Et hæc quoq; est insignis prærogativa sacri SCAPULARIS, ejusque commendatio haud exigua. Pontifices enim sacri census erogatores, non profunderent ejusmodi cælestem largitatem pro re nequaquam probanda, vel etiam, quæ tanti non esset. Itaque eo ipso, quod amplissimas indulgentias de Ecclesiæ Gazophilacio, Christi & Sanctorum meritis divite, elargiti sunt Sodalibus Scapularis Mariani, manifestum signum est, eos hoc institutum maximè probare, quod est eidem instituto perhonorificum: cum Pontifex Romanus, juxta Patres in *Onomastico Pontificio* adductos, sit *Os & Lingua Ecclesiæ*, quæ in rerum piarum æstimatione hallucinari non potest, cum Spiritum sanctum habeat ductorem & moderatorem.

Nec honorifica duntaxat est hæc prærogativa, sed etiam admodum fructuosa. Eradit enim reatum, cujus rubigo hominem obærareret ad graves pœnas, in hæc vel altera vita subeundas, nisi per indulgentias extingeretur. Itaque non fuit de hac prærogativa silendum. Commodè autem hanc prærogativam, præcedenti proximè expositæ subnectimus: quia prior illa ditat personam meritis totius Ordinis Carmelitarum: hæc autem ad quam aperiendam accingimur, confert Christi & Sanctorum merita, prout in Ecclesiæ Thesauro abdita, & per Ecclesiæ quæstores dispensabilia, ad dissolutionem nominum contractorum, consequenter ad culpam, ea dimissa plerumque superstitum. Itaque hæc prærogativa affinis est præcedenti, & illi non incongruè subjungenda.] Hactenus ille, & satis appositè ad propositum nostrum.

Quod autem permulti summi Pontifices, compluribus, variisque indulgentijs hanc Partheno-Carmeliticam Confraternitatem de-

230.

Indulgentiarum amplissimarum concessio Sodalibus Mariani Scapularis facta, eximia est ejusdem prærogativa ac commendatio.

Non modo honorifica verum etiã fructuosa admodum est hæc sac. Scapularis prærogativa.

corarint, ditarintque manifestum fiet ex his, quæ mox dicemus, producendo diversos Pontifices, qui primùm in Oriente florentes hanc Confraternitatem indulgentijs illustrarunt; tum verò in Occidente uberiùs multipliciùsque locupletarunt.

231.

Quo tempore cepit indulgentiarum usus in Ecclesia?

Martinus Kemnitius & alij nostri temporis Sectarij antiquitatem indulgentiarum explodunt, nec ampliùs quàm à quadringentis annis earum usum in Ecclesia cepisse atq; extitisse contendunt. Ex Catholicis verò Rossensis concedit cepisse post tempora SS. Hieronymi & Augustini, secutus in hoc Durandum, & alios nonnullos, qui volunt indulgentiarum concessiones sola autoritate Ecclesiæ & Pontificum fundari, & cepisse à quingentis, vel circiter annis. Verum illi melius ac verius indulgentiarum usum reducant ad tempora Apostolorum, & ad nostra usque perpetuò durasse egregiè probant; eoque tem ducto in præsentì argumento ab indulgentijs Ordini nostro, ut ejus Sodalitio, vel Ecclesijs concessis ostendam, indulgentiarum concessiones & usum, ab octingentis saltem annis in Ecclesia viguisse.

Quod ut melius, & sine offendiculo percipiatur, recolendum, quod supra in *prima hujus Operis Parte* demonstravimus, scilicet in Oriente primitus extitisse Marianam Ordinis nostri Confraternitatem, quo vero tempore ibidem inceperit incertum est. Hoc constat à **ADRIANUM II.** uti mox dicam, anno 868. eam Apostolicis gratijs seu indulgentijs illustrasse, quæ proinde debuit præfati **ADRIANI** tempora antecessisse: cum non inchoata, sed illustrata sub ipso reperiat. Quando verò inibi desierit non constat: certum est contigisse verosimiliter eo tempore, quo funditus in Oriente desierit Ordo Carmeli, quod accidit anno 1291. Dico funditus: nam hoc tempus jam ex parte in multis locis Palæstinæ desierat, occupatis ea loca Barbaris ac Sarracenis. Hujus ultimi, totalis, depredationis & excidij Monasteriorum Carmelitarum Ordinis in terra sancta meminit Erardus, quem alij Wernerum nuncupant, Roterodamiensis, in *Fasciculo temporum circa annum 1291.* his verbis. *Illissima civitas Aconensis à Sarracenis destruitur, ac Monasterium Desierit in CARMELO ad quatuor milliaria civitati vicinum ab eis igne crematum. Fratres inventi in eo perfidorum gladijs trucidati: & tunc, proh dolor, Carmeliticus mellifluum locum ex toto perdidit, in quo à tempore ELLÆ & LILIEI Prophetarum, duobus millibus ducentis viginti & uno annis profusa*

Quis Romanorum Pontificum primus Confraternitatem indulgentiarum concesserit, & quo anno? Quando Ordo Carmeliticus à Saracenis à Palæstina & Carmelo expulsus sit, & quot annis in eo perierit?

Idem attestantur præter extraneos Scriptores, omnes Ordinis nostri Historiographi, tum antiquiores, tum recentiores, ut Guilielmus Samucus Author synchronus hujus excidij in *Lib. de multiplicat. hujus Religionis*, Joannes de Malinis in *Speculo historiali Ordinis Cap. 8.* Joannes Paleonydorus *lib. 3. Histor. Carmelit. Cap. 10.* Arnoldus Bostius in *Speculo historiali lib. 7. Cap. 32. & 33.* Thomas à JESU, *Lib. de antiquit. Ord. Carm. Cap. 6.* Lezana in suis *Annalibus Carmelit. Tom 4.* Ludovicus à S. THERESIA in opere inscripto Gallicè, *la succession du S. Prophete ELIE en l'Ordre des Carmes, & en la reforme de S. Tereze &c. seculo Ecclesie 13. Ord. Carmelit. 22. Cap. 231.* alijq; complures: qui etiam affirmant ab anno Christi 636. usque ad præfatum annum 1291. è Carmelitarum Ordine centum quadraginta millia utriusq; sexus martyrio fuisse coronatos, præter eos, quos præcedentia, quosque subsequenda sæcula suppeditarunt. Nec mirum cuiq; videri debet, tot millibus Martyrum intra septem solum sæculorum spatium Carmeli Ordinem claruisse, cum Joannes Azorius *lib. 12. institut. mor. cap. 21.* ex Sabellico referat Ord. Carmelit. habuisse septem millia ac quingenta Cœnobiorum, eaque adeo Monachis conferta, ut centum octoginta millia Sacerdotum, præter reliquos sine numero Religiosos, in illis degerent. Alios Authores idem afferentes citavi in *Funiculo triplici 24. beneficiorum nodis &c. Nodo decimo.*

Ut nunc redeamus, undè nonnihil digressi sumus, eo quo supra diximus anno, dubio procul desijt simul cum Ordine Carmeli in Oriente ejusdem Mariana Confraternitas, saltem quoad ritum cultumque publicum, qui ex illo tempore in istis Regionibus inhibitus fuit ab illis Barbaris populo Christiano.

CÆTERUM ut ut sit, primus è Romanis Pontificibus, qui legitur indulgentias Partheniæ Confraternitati nostræ contulisse in Oriente fuit ADRIANUS II. qui successit Nicolao I. & sedit anno 868. juxta Baronium. Hic omnibus Christi Fidelibus verè pœnitentibus, contritis & confessis, qui Confratriam seu Confraternitatem Ordinis nostri assumerent ac intrarent, tertiam partem omnium peccatorum in Domino relaxavit. Ita testatur SIXTUS IV. in suo Diplomate: *Dum attenta meditatione. ann. 1477. & GREGORIUS XIII. in suo, Vi laudes. ann. 1577.* [Hi etiam Pontifices in eisdem Bullis affirmant LEONEM IV. circa ann. 848. viginti scilicet annis ante tem-

Nota m̄ram Martyrū multitudinem in Ordine Carmelitarum. Et cœnobiorum ac Religiosorum, &c.

Quando & quomodo in Oriente desierit Mariana Carmelit. Confraternitas?

232.

Recensentur Pontifices, qui eisdem indulgentias largiti sunt.

T t

pora

pora *Adriani II.* concessisse visitantibus Ecclesias Ordinis Carmelitarum in designatis ab illo Festivitatibus septem annos indulgentiarum & totidem quadragenas.] Præterea id tradunt Historiographi omnes Ordinis nostri, *Paleonydorus*, *Thomas à JESU*, *Lezana*, *de Coria*, &c. & ex exteris *Emman. Rodriquez*, *Carthagena* & alii. Idem post dictum *ADRIANUM* fecerunt *STEPHANUS V.* qui concessit *ADRIANO III.* & sedit anno 885. *SERGIUS III.* anno 901. *JOANNES X.* anno 912. *JOANNES XI.* anno 931. *SERGIUS IV.* anno 1009. & alij. Jam vero in Occidente primus, qui indulgentias concessit, dictæ Partheno - Carmeliticæ Confraternitati, videtur fuisse *INNOCENTIUS IV.* qui sedit anno 1248. relatus à dictis Pontificibus *SIXTO IV.* & *GREGORIO XIII.* qui similitè tertiam partem peccatorum seu pœnarum in Domino relaxavit. Ideo præstitère *JOANNES XXII.* qui sedit anno 1316. *ALEXANDER V.* qui anno 1409. *SIXTUS IV.* qui anno 1477. *CLEMENS VIII.* *GREGORIUS XIII.* *PIUS V.* *SIXTUS V.* *CLEMENS VIII.* *PAULUS V.* &c.

Quis primum in Occidente eidem indulgentias concesserit?

CAPUT III.

Utrum omnes Indulgentiæ Confraternitati nostræ olim per Romanos Pontifices concessæ, his temporibus servatæ & validæ?

233.

VIDIMUS præcedenti Capite, complures Pontifices varias indulgentias liberalissimè concessisse Confratribus nostris. Nunc restat, ut inquiremus, an illæ omnes omnino, hoc quoque tempore, adhuc maneant in suo robore ac vigore, valideque existant, vel potius aliquæ ex illis sint revocatae. Quia vero Reverendiss. P. *Theodorus Stratus*, Prior Generalis Carmelitarum, in sua *Instructione pro Carmelit.* &c. de hoc argumento præsertim & benè scripsit: ideo lubet hic, & in sequentibus Capitibus nonnulla ex illo adducere.

Exponitur quid sit personalis.

In ipso limine observanda occurrit vulgata, quam supra innuimus, distinctio indulgentiarum in *personales*, & *locales*, licet enim, non solum soli homines viatores ac fideles, in gratia existentes capaces sint

Indulgentiarum, omnes dici possint personales: nihilominus jam usus obtinuit, ut aliquæ dicantur *personales*, & aliæ *locales*. Per personales autem illas debemus intelligere, quæ ipsis hominibus ita immediate conceduntur, ut quasi personis inhæreant, & sint affixæ, & ob id Fideles iusti eas quocunque pergant secum videantur deferre, valeantque ubicunque luerari: at per locales illas, quæ ipsis quidem personis & hominibus conceduntur, sed mediante aliquo alio, puta visitantibus talem Ecclesiam, & in ea orantibus, vel aliud pium ibi opus exercentibus. Nostræ præcipuè intentionis est, tractare de indulgentijs personalibus Confratrum Sodalitij nostri Mariani SCAPULARIS, quæ illis ita sunt concessæ, ut eas ipsi quasi secum quocunque deferant, & consequi ubique possint. Nihilominus aliqua etiam dicemus de indulgentijs localibus: de illis nimirum, quæ à diversis summis Pontificibus concessæ fuerunt omnibus Christi Fidelibus nostras Ecclesias visitantibus.

Sciendum est autem, quod licet PAULUS V. per quandam Bullam in initio sui Pontificatus revocaverit omnes indulgentias personales Religiosis cujusvis Ordinis à suis prædecessoribus concessas, aliasque novas elargitus fuerit, nihilominus nihil prorsus innovavit de indulgentijs localibus Ecclesias Regularium visitantibus concessis, quæ propterea in suo adhuc antiquo robore & vigore perseverant: sicut alias declaravit S. Congregatio Indulgentiarum, cujus literas ad Archi-Episcopum Bononiensem directas hic subycere non erit abs re: quia in illis multa quoque continentur scitu necessaria pro canonica Confraternitatum institutione, atq; confirmatione, &c.

Dichiaratione è decreto fatto dalla S. Congregatione dell' indulgenze, approvato dalla Santità di N. Signor, sopra la Bolla della felic. memor. di Papa CLEMENTE VIII. per lettere dell' Ill. mo è R. mo Sig. Cardinal Arigone scritte à Monsig. Ill. mo è R. mo Arcivescovo di Bologna, pubblicato in Bologna alli 20. d' Ottobre del 1607.

Molto Illustre & R. mo Monsignore. Hauendo resolutò questi miei Ill. mi Signori della Congregatione dell' indulgenze, con autorità & ordine particolare havuto, viva vocis oraculo, dalla Santità di N. S. di levare alcune difficoltà, che si trovano nel essequire la Costituzione di CLEMENTE VIII. fatta già sopra l' Aggregationi delle Confratie, dichiarando ancora alcune cose concernenti l' insti-

T t 2

tu-

& quid localis indulgentia.

De quibus indulgentijs hic potissimum agendum sit?

Paulus V. non revocavit indulgentias locales Regularium Ecclesijs concessas.

234.

An & quomodo prax-
lati Regu-
lar. quibus
concessa
est facultas
instituenti
Confrater-
nates,
possint jã
ante con-
stitut. *Cle-
ment. VIII.*
Canonicè
erectas, si-
ne consen-
su Ordina-
rij confir-
mare?

Quid ob-
servandum
in dispen-
satione su-
per distan-
tia loco-
rum, &c.?

Quid circa
Confrater-
nates e-
jusdem no-
minis ac
instituti?

tutioni antiche, fatte da superiori delle Religioni, fanno sapere a V. S. che si contentano, che i superiori Regolari, à quali è stata concessa una nova facoltà da sua Beatitudine d' instituire Confraternita secolari secondo la forma della sudetta Costituzione, possono confermare senza consenso dell' Ordinarij de luoghi, quelle Confraternita, quante si trovano canonicamente erette da medesimi superiori Regolari avanti se publicasse l' istessa Costituzione, nelle Chiese proprie loro Regolari Collegiate, dove siano almeno dodici Religiosi di famiglia ordinaria, non ostante, che nella patente della Confermatione, si debba espressamente, farsi cio con consenso dell' Ordinario, dichiarando pero, che nel fare nove istituzioni nelle Chiese tanto secolari, quanto Regolari, di qualunque sorte, ò nel confermar etiandio l' antiche erette in Chiese secolari e Regolari ancora, nelle quali non siano 12 Religiosi, si debba necessariamente havere il testimonio e consenso dell' Ordinario, e servare tutto il restante, che si prescrive nell' istessa Costituzione.

Permettino similmente che i medesimi Regolari, à quali è stata concessa la nuova facoltà d' instituire, possono confermare le Confraternite antiche, & instituire ne de nuovo, ancor che non sia tutta quella distanza de luoghi, ove sono, o faranno tali Confraternite, che viene prescritta da Brevi Apostolici: mentre pero, oltre tutti altri requisiti, concorra ancora à questo il consenso dell' Ordinario del luogo, che si dovera esibire in scritto, prima che si dispensi sopra tal distanza, e non altrimenti.

Permettono ancora, che ritrovandosi diverse Confraternite di secolari antiche, erette canonicamente, come sopra, in Chiese Regolari Collegiate di 12. Religiosi almeno, si possono confermare, osservato pero in tutto il resto la forma data dalla medesima Costituzione: e parimente che essendo in una Citta, o Terra piu d' una Confraternita antica dell' istesso nome, & instituto, eretta canonicamente da superiori Regolari, si possono confermare, secondo la sudetta forma; ma nell' instituire nuove Confraternite, vogliono sue Signorie Illustriss. che una sola si possi fare in qualunque Città, o Terra, o luogo, eccettuando pero, la Compagnia del sacramento, quale concedono, anzi desiderano in ogni chiesa Parochiale, non obstante, vi si trovi eretta prima qualsivoglia altra Confraternita.

E perche

Eperche molti dubitano, se per la Costituzione di sua Beatitude sopra l' indulgenze concesse ultimamente alle persone Religiose con rivoatione dell' antiche, venghino rivate anco l' indulgenze concesse alle loro Chiese, & a quei, che le visitano, ancor che la Costituzione comprendi chiaramente solo le persone Regolari, senz' estenderli alle Chiese loro; tuttavia la Congregatione per levare ogni dubio dichiara, che l' indulgenze concesse a quelli, che visitano le Chiese de Regolari, stanno nelle loro forza e vigore, sin che la Santita sua fara altra deliberatione, e pero si possino lasciar pubblicare, quando non osti altra cosa.

Tutto questo è parso alla Congregatione di scriuere a V. S. acio nell' occorrenze di cotesta Chiesa sappia cio, che passa in questo particolare, e lo faccia sapere a i Vescovi della sua Provincia; e io prego a V. S. ogni vero bene. di Roma alli 7. de Settembre 1607. Di V. S. per servirla

P. Cardinal Arrigone.

Idem rescriptum fuit ad Episcopum Senensem eodem die & anno, referente Peyrinis in Privileg. Minor. in Ad ditionibus ad Constitut. CLEMENTIS VIII. Cap. 9. num. 82.

LICET autem indulgentiæ locales à PAULO V. revocatae non fuerint, uti modo asseruimus, ambigere tamen quis poterit, utrum destructo loco, seu Ecclesia, cui sunt indulgentiæ concessæ, censenda sint ipsæ etiam indulgentiæ revocatae, vel sublatae?

RESPOND. Si Ecclesia per partes paulatim diruatur, & simul sensim reficiatur, certum esse illius indulgentias non extinguui, quia semper censetur eadem numero durare Ecclesia. Hac ratione Ecclesia benedicta, si per partes diruatur, reparaturque, remanet tota benedicta, quia reputatur eadem numero Ecclesia. At difficultas major est, si Ecclesia simul tota destruat, atque alia de novo construatur, sub eodem titulo seu patrocinio; & profectò, si erigatur in alio loco, quia nullo modo remanet eadem, nec quoad ædificium, nec quoad solum, videtur dicendum indulgentias priori Ecclesiæ dirutæ concessas simul desinere & extingui: at si rursus in eodem loco reedificetur; præsertim si constructio secundæ inchoetur mox post dejectionem primæ, probabile valdè videtur, non extingui indulgentias; quia ratione ejusdem loci, ac tituli, moraliter quasi eadem censetur.

Declaratur à Sac. Congregatione indulgentias concessas visitantibus Regulariū Ecclesias adhuc permanere in suo vigore.

235. Utrum destructa Ecclesia indulgentia ei concessa extinguitur?

Tt 3

Sed

Quid in hoc dicendum sit dubio circa indulgentias Ecclesijs Ord. Carmelitarum concessas?

236.

Non sunt revocata à Paulo V. indulgentiæ pro defunctis ac mortis articulo.

Sed quidquid sit de indulgentijs Ecclesiæ determinatæ concessis, difficultas hæc locum non habet in indulgentijs nostrarum Ecclesiarum, quia non limitantur ad hanc vel illam Ecclesiam, huius vel illius loci, verum concessæ sunt universis nostri Ordinis Ecclesijs, seu potius Christi Fidelibus illas visitantibus: quare esto Ecclesiæ nostræ reficiantur, vel de novo erigantur, in eodem aut diverso loco, sub eodem seu diverso titulo, aut patrocinio, quia semper manent nostri Ordinis Ecclesiæ, semper quoque in eis manent perseverant eadem indulgentiæ.

ADVERTENDUM etiam, quod ab hac PAULI V. revocatione excludantur indulgentiæ Confratrum pro articulo mortis, & defunctis. Ita tenet tanquam probabile (etsi cum formidine, cum ad aliorum tandem iudicium remittat) P. Lezana Tom. 1. qq. Reg. Cap. 15. num. 42. & lib. de Patronat. Mariano Cap. 12. num. 1. eodem ductus argumento, quo Tom. 3. num. 19. dixerat similes Regularium indulgentias non fuisse comprehensas in revocatione PAULI V. quod nimirum ea, quæ speciali digna sunt nota (quales estimantur indulgentiæ pro mortis articulo, aut defunctis) non censentur sublata, nisi expressè nominentur, id quod declarasse PAULUM V. pro Regularibus testantur plures Authores apud eundem Lezana. Quæ rationis identitas ad nostrorum Confratrum indulgentias extendenda est. Idem docet sine ulla formidine Irenæus à S. Jacobo Tract. de sing. Virg. protectione sect. 3. Cap. 1. & Theodorus Stratus, refert quod ab URBANO VIII. responsum aliquando, indulgentias pro articulo mortis non retractari, virtute Jubilæi, esto revocentur à PAULO V. Idem URBANI VIII. responsum refert Peyrinus in Privilegijs Monasteriorum ad Constitutionem 3. Pauli V. Romanus Pontifex, num. 10. affirmatque nomine URBANI VIII. Romæ publicatum à R. D. Cocchio presbitero cesgerente Pœnitentiariæ, anno Jubilæi 1625. Idem docet

cum Diana & alijs Antonius Cotonius. lib. 2.

de Sacram. Controversia 11.

num. 98.

CAPUT IV.

Indulgentiæ Personales, quibus nunc Confratres nostri Sodalitij sacri Scapularis frui possunt.

UOD ad indulgentias nostrorum Confratrum, quæ inter personales connumerantur, licet aliàs magnæ, multæ, & variæ à diversis Romanis Pontificibus concessæ ijs fuerint; nihilominus PAULUS V. iustissimas ob causas animum suum moventes, volens unicuique Confraternitati certas & peculiare indulgentias impertiri, omnes indulgentias & peccatorum remissiones, tam nostræ, quam alijs quibuscunque Confraternitatibus, per quoscunque Romanos Pontifices, Prædecessores suos concessas revocavit, ac nullius roboris ac valoris amplius esse declaravit, aliasq; novas, peculiare & proprias liberalissimè concessit & indulgit.

Sciendum autem, quod Sanctitas sua de hac re quoad Marianam nostram Confraternitatem, duas condiderit Constitutiones seu Bullas: quarum primam, quæ incipit, *Celestes Ecclesie thesauros.* apud S. Marcum die 3. Junij anno 1606. promulgavit: quia verò occasione cujusdam clausulæ in ea contentæ, quæ conceditur Confratribus nostris facultas eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum à quo possent absolvi semel in anno ab omnibus peccatis, criminibus, excessibus & delictis, etiam Sedi Apostolicæ reservatis; exceptis contentis, tum in Bulla Cœnæ, tum in quadam Constitutione CLEMENTIS VIII. sui Prædecessoris, & à reservatis ab Ordinarijs locorum, excitatæ fuerunt nonnullæ difficultates: ideo secundam edidit Bullam, cujus initium, *Cum certas.* apud S. Petrum die 30. Octobris ejusdem anni 1606. absque dicta clausula: sed cum eadem profus antiquarum indulgentiarum revocatione, & novarum concessione, & istis tantummodo nunc Confratres nostri gaudere possunt.

Verum nonnulli existimant, quod cum PAULUS V. postea omnes antiquas indulgentias Confraternitatis Rosarij, aliàs ab eo revocatas revalidaverit, etiam indulgentias antiquas nostræ Confraternitatis, via & virtute communicationis privilegiorum inter Re-

273.

Paulus V. revocavit indulgentias personales quibuscunque Confratern. concessas, & alias de novo indulgit.

gulares, præsertim Mendicantes vigentis revalidatas fuisse: quod tamen nobis non probatur; non quia de communicatione Privilegiorum inter Regulares Mendicantes dubitemus: sed quia confirmatio indulgentiarum antiquarum Confraternitatis Rosarij, non est privilegium Ordinis Prædicatorum, licet ab eo dicta Confraternitas pendeat, sed ipsius Confraternitatis; extare autem aliquod indultum Apostolicum, per quod Privilegia uni Confraternitati concessa, nostræ vel alijs communicentur hæcenus me latet. Dum enim aliqui dicunt CLEMENTEM VII. in Bulla: *Ex clementi Sedis Apostolicæ*. de qua *infra*, concessisse Confratribus nostris indulgentias & gratias alijs Confraternitatibus concessas, vel concedendas, non comprobant dictam concessionem non fuisse factam Confratribus nostris, sed Fratribus & Sororibus nostri Ordinis. Idem dicendum de alia concessionem facta à CLEMENTE VIII. nostris Discalceatis &c.

238.

ACCEDAMUS nunc ad recensendas omnes illas indulgentias, quas his temporibus nostri Confratres extra omnem dubitationem consequi possunt: tractabimusque solum de concessis à PAULO V. tum in dicta Bulla, *Cum certis &c.* tum in duabus alijs posteribus; istæ enim tam multæ sunt & magnæ, ut illis nostri Confratres acquiescere, & plenè contenti esse possint; non erit autem abs re, si hæc tres Bullas verbatim hic subjungere.

Tenor Bullæ primæ PAULI V.

PAULUS Quintus ad perpetuam rei memoriam.

Cum certas unicuique Confraternitati Indulgentias & gratias spirituales, quibus de cetero fruuntur, duxerimus præscribendas, idcirco nos omnes & singulas indulgentias, & peccatorum remissiones ac penitentiarum relaxationes Confraternitati B. MARIÆ de monte CARMELO in quibuscunque civitatibus & locis canonicè institutæ, & illius Confratribus & Confratribus hæcenus per quosdam Romanos Pontifices Prædecessores nostros concessas revocantes, & nullas revocatis & momenti esse declarantes, de Omnipotentis DEI misericordia, ac beatorum PETRI & PAULI Apostolorum ejus autoritate confisi, omnibus sexus Christi Fidelibus, qui dictam Confraternitatem ubi vis locorum, tam deinceps, ut præfertur, canonicè institutam, quam deinceps, ut *infra*, institutam de cetero ingredientur & habitum receperint, die primo eorum ingressus, verè penitentes & confessi sanctiss. Eucharistiæ Sacramentum sumpserint, & nati.

Indulgentiæ plenariæ à Paulo V. Confrat. Mariani Scapular. concessæ.

Ac tam ipsis pro tempore describendis, quam jam descriptis in dicta Confraternitate Confratribus, & Confororibus, etiam verè pœnitentibus & confessis, qui in festo principali Commemorationis ejusdem beatiss. Virginis MARIÆ die 16. mensis Julij, aut juxta ritum nonnullorum locorum, die Dominica immediate sequenti celebrari solito, sanctiss. Eucharistia Sacramentum sumpserint: ac pro Christianorum Principum concordia, heresum extirpatione & S. Matris Ecclesie exaltatione pias ad DEVM preces effuderint, etiam plenariam.

In mortis quoque articulo eisdem cujuscunque sexus Confratribus, qui pœnitentes & confessi, ac sacratissima Communionem refecti, nomen IESV ore, si potuerint, sin autem corde devotè invocaverint, plenariam similiter omnium peccatorum suorum indulgentiam & remissionem misericorditer in Domino concedimus: nec non ipsis Confratribus & Confororibus, qui similiter pœnitentes & confessi, ac sacra Communionem refecti Processioni, in una Dominica cujuslibet mensis per dictam Confraternitatem de Ordinarij loci licentia faciendâ, devotè intersuerint, & ibi, ut presertur, oraverint, septem annos & totidem quadragenas. Ipsi verò, qui ab esu carniùm ijs diebus, quibus Confratres dictæ Confraternitatis, ex illius instituto, vesci non solent, abstinebunt, ter centum dies.

Qui autem quolibet die septies orationem Dominicam, & toties Salutationem Angelicam ad honorem septem gaudiorum ejusdem B. MARIÆ Virginis recitaverint, quadraginta dies; nec non etiam, qui cum habitu ejusdem Confraternitatis pœnitentes & confessi semel in mense sanctiss. Eucharistia Sacramentum sumpserint, & ut presertur, oraverint, quinq; annos & totidem quadragenas. Ijs verò Confratribus & Confororibus, qui pœnitentes & confessi in quolibet ex solemnitatibus aut festivitâtibus ejusdem B. MARIÆ Virginis dictum SS. Eucharistia Sacramentum, in Ecclesia, vel Capella dictæ Confraternitatis sumpserint, & ut supra dictum est, oraverint, tres annos & totidem quadragenas; Qui autem cum lumine dictum SS. Eucharistia Sacramentum, quando ad infirmos defertur, comitati fuerint, & pro iisdem infirmis pias ad DEVM preces effuderint, quinq; annos, & totidem quadragenas.

Qui verò corpora defunctorum, tam Confratrum & Confororum, quam aliorum ad sepulchrum associaverint, & pro eorum animabus DEVM oraverint centum dies. Quoties verò predicti Confratres, & Conforores Officium B. MARIÆ Virginis devotè recitaverint centum dies. Qui verò missas & alijs divinis Officijs in Ecclesia vel Capella, aut Oratorio dictæ Confraternitatis pro tempore celebrandis, & recitandis, seu Congregationibus publicis, vel privatis ejusdem Confraternitatis ubivis faciendis intersuerint, aut pauperes hospitio receperint,

Vn

Indulgentia non plenaria.

perint, aut eis in eorum necessitatibus, vel in periculo peccandi existentibus auxiliati fuerint, aut elemosynas temporales, vel spirituales eis dederint, vel pacem cum inimicis proprijs vel alienis composuerint, seu componi fecerint, vel procuraverint, aut devium aliquem ad viam salutis reduxerint, & ignorant DEI praecepta, & ea, quae ad salutem sunt docuerint, aut quodcumq; aliquid pietatis, vel charitatis opus exercuerint, toties pro quolibet praedictorum praesentium operum, centum dies de infunctis eis, seu alias quomolibet debiti penitentiae in forma Ecclesiae consueta relaxamus.

Confertur
R. P. Generali Carmelit. potestas ubi vis locorum confratern. sacri Scapularis erigendi, & ei supra dictas indulgentias communicandi.

Ac dilecto Filio nunc, & pro tempore existenti, Priore Generali dicti Ordinis Carmelitarum, vel illo absente ejus Vicario Generali, ut hujusmodi Confraternitatem B. MARIAE de monte CARMELO, ubi locorum extra Vitis erigere & instituere, illisq; omnes supra dictas indulgentias, & gratias spirituales (servata tamen forma praescripta in Constitutione sel. record. CLEMENTIS Praedecessoris nostri super praedictarum Confraternitatum aggregationibus, & institutionibus edita) communicare similiter liberè & licitè possit, & valeat, auctoritate Apostolica, tenore praesentium facultatem concedimus & impartimus. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, ceterisque canonibus quibuscumq;, praesentibus perpetuis futuris temporibus duraturis. Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die 30. Octobris 1606. Pontificatus nostri anno secundo.

Tenor Bullae secundae PAULI V.

PAULUS Quintus ad perpetuam rei memoriam.

239.

PIORVM hominum Confraternitates, praesertim DEIPARAE Virginis MARIAE nomine ac Patrocinio conspicuas, spiritualium gratiarum immensum libenter insignimus, ut gratis hujusmodi Christi Fideles indies magis ad eiusdem Virginis cultum & venerationem invitentur. Proinde volentes Confraternitates canonicè institutas sub invocatione ejusdem B. MARIAE Virginis de monte CARMELO in quacunq; mundi parte existentes, ac dilectos filios, illarum Confratres & Consores, qui sicut accepimus, in una ex Dominicis mensis capitulatione pro cujuslibet loci instituto, Christi Fidelium frequentia celebrem, ac solentem processionem in eorum Ecclesijs, Capellis vel Oratorijs ad Virginis ejusdem commemorationem pie peragere solent, speciali aliquo munere decorare, omnibus & Confratribus & Consores dictarum Confraternitatum verè penitentibus & confessis, ac sacra Communionem refectis, qui praedictae processioni in una Dominici cujuslibet mensis, in qualibet ex praedictis Ecclesijs, Capellis vel

Concedit indulgentiam plenariam

ratorijs peragenda interfuerint, & ibi pro Christianorum Principum concordia, heresum extirpatione, ac S. Matris Ecclesie exaltatione pias ad DEVM preces effuderint, qualibet vice id peregerint, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam & remissionem misericorditer in Domino concedimus. Presentibus perpetuis futuris temporibus duraturis. Volumus autem, quod si alias diebus Confratribus & Confororibus dicta processioni interessentibus aliquas alias indulgentias perpetuo, vel ad tempus nondum elapsum duraturas concesserimus, illæ nulla sint. Ceterum quia difficile foret, presentes Literas ad singula quæq; loca deferri, volumus, quod eorundem Transumptis etiam impressis, manu Notarij publici, vel Secretarij Ordinis Carmelitarum subscriptis, & sigillo ejusdem Ordinis, seu alicujus persona in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides ubiq; gentium adhibeatur, quæ presentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostense. Datum Rome apud S. Marcum sub annulo Piscatoris die 31. Augusti 1609. Pontificatus nostri anno quinto &c. Scipio Cobellutius.

Confratr. qui processioni mensuræ interfuerint, & præscripta observaverint.

Quoniam autem Sanctissimus in ista secunda Bulla expressè loquitur de Confraternitatibus institutis, & ideò quis poterat dubitare, aut asserere eam esse intelligendam, de Confraternitatibus tantum ante & non post eam institutis: ideò ad tollendam omnem ambiguitatem obtenta fuit alia Bulla pro Confraternitatibus etiam institutendis: quæ est tenoris sequentis.

Tenor Bullæ tertie PAULI V.

PAULUS Quintus ad perpetuam rei memoriam.

ALIAS volentes nos Confraternitates canonicè institutas sub invocatione B. MARIE Virginis de monte CARMELO, in quacunq; mundi parte existentes, ac dilectos filios illarum Confratres & Conforores, qui sicut tunc accepimus, in una ex Dominicis cujuslibet mensis, pro cujuslibet loci instituto Christi Fidelium frequentia celebrem, ac solemnem processionem in eorum Ecclesijs, Capellis vel Oratorijs ad Virginis ejusdem commemorationem pie peragere solebant, speciali aliquo munere decorare: omnibus Confratribus & Confororibus dictarum Confraternitatum verè penitentibus & confessis, ac sacra Communione refectis, qui prædictæ processioni una ex Dominicis cujuslibet mensis, in qualibet ex prædictis Ecclesijs, Capellis seu Oratorijs peragenda interfuissent, & ibi pro Christianorum Principum concordia, heresum extirpatione, ac S. Matris Ecclesie exaltatione pias ad DEVM preces effudissent, qualibet vice id peregerint plenariam omnium suorum peccatorum indulgentiam, & remissionem in Domino misericorditer concessimus,

240.

cessimus. Volumus tamen, quod si aliàs dictis Confratribus & Consoresibus dicta processioni interessentibus aliquas alias indulgentias perpetuò vel ad tempus nondum elapsum duraturas concessissemus, illæ nullæ essent, & aliàs prout in nobis in simili forma Brevis sub die 3. Augusti 1609. desuper expeditis literis, quatenus tenores presentibus pro expressis haberi volumus, plenius continetur. Nunc autem Confraternitates sub invocatione ejusdem B. MARIÆ Virginis de monte CARMELO, in quacunq; mundi parte, de cætero canonicè, ut præfertur, extendas, spiritualium similiter gratiarum muneribus insignire volentes, quo exornati Christi Fideles indies magis ad ejusdem sanctiss. Virginis cultum & venerationem per amplius invitentur, supplicationibus etiam dilecti Filij Theodori Sanctij Fratrum Ordinis Carmelitarum Procuratoris Generalis, nobis humiliter presentibus, inclinati, indulgentiæ concessionem, & literas prædictas ad Confraternitates hujusmodi in posterum perpetuis futuris temporibus (ut præfertur) extendas autoritate prædicta extendimus, non obstante Regula nostra de concessione indulgentiæ ad instar, ceterisq; contrarijs quibuscunq;. Volumus autem, quatenus eorundem presentium Transumptis, etiam impressis, manu Notarij publici, Secretarij Ordinis Carmelitarum hujusmodi subscriptis, & sigillo ejusdem Ordinis, seu alicujus persone in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem presentibus fides ubiq; gentium adhibeatur, quæ presentibus adhiberetur, si forent exhibita, vel ostensa. Datum Romæ apud S. MARIAM Majorem sub annulo Episcopatoris, die 19. Julij 1614. Pontificatus nostri anno decimo, &c. Scipio Cobellutius.

CAPUT V.

Compendium Indulgentiarum à PAVLO V. per superiores Bullas Confraternitati Marianæ Scapularis concessarum.

241.

I.

ANCTITAS sua concessit omnibus utriusque sexus Christi Fidelibus, qui Confraternitatem sacri SCAPULARIS ubivis locorum, tam hætenus canonice institutam, quàm deinceps instituendam de extra ingrediuntur, & habitum acceperint, die primo eorum ingressus, verè pœnitentes & confessi, sanctiss. Eucharistiæ Sacramentum sumperint indulgentiam plenariam.

2. Descrip

2. Descriptis, & describendis in dicta Confraternitate verè pœnitentibus & confessis, qui in festo principali Commemorationis ejusdem B. Virginis **MARIÆ** die 16. mensis Julij, aut, juxta ritum nonnullorum locorum, die Dominica immediatè sequenti celebrari solito, sanctiss. Eucharistiæ Sacramentum sumpserint, ac pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac S. Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad **DEUM** preces effuderint, plenariam.

3. Qui in articulo mortis pœnitentes & confessi, ac sanctiss. Communione refecti nomen **JESU** ore, si potuerint, sin autem, corde devotè invocaverint, plenariam.

4. Qui pœnitentes & confessi, ac sacra Communione refecti processioni, in una Dominica cujuslibet mensis, per dictam Confraternitatem de Ordinarij loci licentia faciendæ, devotè interfuerint, & ibi, ut præfertur, oraverint, plenariam.

5. Qui ab esu carniū ijs diebus, quibus Confratres dictæ Confraternitatis ex illius instituto vesci non solent, abstinebunt, tercentum dies.

6. Qui qualibet die septies orationem Dominicam, & toties Salutationem Angelicam, ad honorem septem gaudiorum ejusdem Virginis **MARIÆ** recitaverint, quadraginta dies.

7. Qui cum habitu ejusdem Confraternitatis pœnitentes & confessi semel in mense sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum sumpserint, & (ut præfertur) oraverint, quinque annos, & totidem quadragenas.

8. Qui pœnitentes & confessi in qualibet ex Festivitatibus ejusdem B. **MARIÆ** Virginis sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum in Ecclesia vel Capella dictæ Confraternitatis devotè sumpserint, & ut supradictum est, oraverint, tres annos & totidem quadragenas.

9. Qui cum lumine sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, quando ad infirmos defertur, comitati fuerint, & pro iisdem infirmis pias ad **DEUM** preces effuderint, quinque annos & totidem quadragenas.

10. Qui corpora defunctorum quorumcunque ad sepulturam associaverint, & pro eorum animabus ad **DEUM** oraverint centum dies.

11. Qui Officium B. **MARIÆ** Virginis devotè recitaverint centum dies.

V u 3

12. Qui

12. Qui missis & alijs divinis officijs in Ecclesia vel Capella aut Oratorio Confraternitatis pro tempore celebrandis & recitandis, sive Congregationibus publicis, vel privatis ejusdem Confraternitatis, ubi vis faciendis interfuerint, aut pauperes hospicio receperint, aut eis in eorum necessitatibus, vel in periculo peccatorum existentibus auxiliati fuerint: aut eleemosynas temporales vel spirituales eis dederint, vel pacem cum inimicis proprijs vel alienis composuerint, seu componi fecerint, aut devium aliquem ad viam salutis reduxerint, & ignorantes DEI præcepta, & ea quæ ad salutem sunt, docuerint, aut quodcunque aliud pietatis vel charitatis operum exercuerint, toties pro quolibet prædictorum piorum operum eorum dies de injunctis, seu alias quomodolibet debitis pœnitentiæ forma Ecclesiæ consueta, concessit & relaxavit.

CAPUT VI.

Declarantur præfatæ Indulgentiæ.

242.

P

RO pleniori intelligentia indulgentiarum, quas præfatis Capite retulimus, observandum est PRIMO, quod nonnullæ ex eis, scilicet prima, secunda, tertia, quarta, quinta, sexta, septima & octava, concessæ fuerint cum hac clausula, *penitentibus & confessis*; multorum est Theologorum & Canonistarum sententia, quod vi hujus clausulæ non sit semper pro consecutione indulgentiæ præmittenda actualis confessio, sed solum quando pœnitentia interior ita est imperfecta, ut non attingat perfectionem contritionis, nec ad obtinendam justificationem sufficiat. Si autem sit perfecta contritio ad justificationem disponens, volunt isti sacrosanctæ pœnitens habeat confessionem in voto. Et fundamentum eorum est, quia per dictam clausulam non injungitur actualis confessio, sed quam speciale opus pium, sicut jejunium, eleemosyna, oratio &c. necessarium ad consequendam indulgentiam, sed solum, ut pœnitens justificetur, capaxque reddatur indulgentiæ; cum igitur per perfectam contritionem cum confessione in voto pœnitens justificetur, capaxque reddatur indulgentiæ, non erit secundum istos necessaria actualis confessio. Quare ista verba *penitentibus & confessis* accipiuntur

Utrum ad consequendas præfatas indulgentias necessaria sit actualis confessio, vel sufficiat sola contritio?

esse volunt divisim & distributivè, id est, *tam pœnitentibus, quàm confessis*: & hanc opinionem autoritas multorum Doctorem, qui illam sequuntur probabilem reddit.

Nihilominus probabilior semper mihi visa fuit sententia opposita, quod scilicet vi prædictæ clausulæ, habens conscientiam culpæ lethalis, semper teneatur actu & re ipsa confiteri; & ratio me movens est; quia certum est Pontificem confessionem actualem, tanquam opus pium necessariò præmittendum ad consequendam indulgentiam exigere posse: verba autem dictæ clausulæ satis superque denotant Pontificem exigere confessionem actualem, tanquam opus pium.

Præterea certum est, quod in habente conscientiam peccati mortalis, pro consecutione cujuscunque indulgentiæ necessaria sit confessio saltem in voto, etiamsi non exprimat, sine qua expressione multas indulgentias concessit PAULUS V. in compendio relatas; igitur quando in concessione alicujus indulgentiæ injungit expressè confessionem, illam non in voto tantum, sed in re exigit.

Addo, quod quando Pontifex vi hujus clausulæ, *pœnitentibus & confessis* non exigit actualem confessionem, subjungere solet ista verba: *vel propositum confitendi habentibus*; quando igitur ista verba non subjungit, argumentum est, quod actualem confessionem exigit, eo quod confitendi propositum non sufficiat. Et hanc sententiam sine dubio in praxi Fideles sequi debent, ne se periculo exponant non lucrandi indulgentiam; cum ad hunc effectum non sufficiat sequi probabilem opinionem, quæ re ipsa verà non sit, ut *supra Cap. 1.* innuimus.

Quamvis autem opposita sententia sua non careat probabilitate, si post clausulam, *verè pœnitentibus & confessis*, non sequatur ista: *& sacra Communionem refectio*, vel alia similis: nihilominus si ista subjungatur, ut sit in indulgentiis nostri Compendij, sine dubio tenetur confessionem actualiter præmittere, qui vult dignè sacra Communionem refici: de jure enim divino quis non potest, ut ex Concilio Tridentino patet, dignè communicare, nisi præmittat actualem confessionem, si conscientiam habeat culpæ lethalis. Confratres igitur nostri post commissum mortale peccatum, esto præcisè vi clausulæ, *pœnitentes & confessi*, non teneantur actu confiteri, sed sufficeret contritio cum confessione in voto, tenentur tamen vi juris divini actualem confessionem præmittere, quo dignè Sacramentum Eucharistiæ suscipiant.

SED

Probabilis est sententia negativa, sed probabilior videtur affirmativa. Vide Suarez Tom. 4. in 3. p. disp. 52. sect. 3. n. 13 Bonacinam de indulg. disp. 6. q. 1. punct. 5. & alios ab his citatos.

Ex quo colligendum sit requiri actualem confessionem?

Culpæ lethali obnoxius nequit dignè communicare, nisi præmittat confessionem.

243.

An habens
solum pec-
cata venia-
lia tenea-
tur actua-
lem præ-
mittere
confessio-
nem.

SED majus dubium est, an qui post ultimam confessionem venialiter tantum peccavit, nulliusq; culpæ lethalis non expiatae memoriae habet, teneatur vi prædictæ clausulæ, *contritis & confessis*, actualem illorum confessionem præmittere? Et negativè respondere Doctores communiter: tum, quia sola peccata venialia, cum gratia & amicitiam DEI non destruant, indulgentiæ fructum non impediunt, nec dignam Eucharistiæ susceptionem: tum, quia, quando Bona exigit confessionem, est intelligenda de confessione peccati mortalis. Nihilominus mihi adhuc probabilior videtur opposita sententia; quia arbitror, quod confessio vi præfatæ clausulæ, non præcise exigitur, ut pœnitens justificetur, & gratiam divinam recuperet, sed ut isto sanctissimo opere disponatur ad fructum indulgentiæ; sicut imponitur jejunio, oratione, visitatione Ecclesiæ, & alijs operibus pijs injunctis. Quare sicut cætera opera pia injuncta, etiam ab illis qui non habet conscientiam peccati mortalis, sunt executioni mandanda: similiter & confessio, idq; praxis Fidelium satis declaratur; cum nemo sit, qui tempore Jubilæi confessionem exigitur non confiteatur: cum tamen multi non habeant conscientiam peccati mortalis. Non tamen est necessè omnia venialia confiteri, sed sufficit unum vel alterum, quo materia absolutionis Sacramentalis ministratur.

In quo sensu verum sit, peccata venialia non impedire confessionem indulgentiæ?

244.

In quibus casibus non

Dum autem dicimus, peccata venialia confessionem indulgentiæ non impedire, debet hoc intelligi solum quoad effectum tollendi pœnam peccatis mortalibus delictis debitam, peccata namq; venialia impediunt effectum indulgentiæ, quoad delendam pœnam illis debitam, nisi ea sublata jam sint quoad culpam, vel virtute alicujus Sacramenti dignè suscepti, vel extra Sacramentum per aliquem actum supernaturalem, qui cum illis sit incompatibilis. Pœna namq; culpæ vis peccati ipso durante nunquam tollitur, & hæc est causa, ob quam sæpè pauci indulgentiam perfectè & absolutè plenariam lucrantur quia pauci sunt, qui omnibus peccatis venialibus carent. Cum sint, qui ad aliquod veniale non habeant affectum. Vide circa R. P. Dominicum à SS. Trinitate loco supra citato *Controv. l. 2. c. 14.* OBSERVANDUM secundò, quod si loquamur de alijs indulgentijs nostri Compendij, quibus non est appositæ clausulæ, *contritis & confessis*, Confrates nostri, esto post ultimam confessionem

thaliter pescassent, modo sint verè poenitentes & contriti, illas possunt lucrari absque actuali confessione; pro eis enim consequendis ea non exigitur, nec tanquam opus pium injunctum: quia non injungitur in Bulla, nec de eo fit ulla mentio: nec etiam, ut Confratres justificentur, fructusque indulgentiæ capaces reddantur, ad hoc enim sufficit perfecta contritio, quæ includit confessionem in voto.

exigatur actualis confessio?

OBSERVANDUM tertio circa secundam indulgentiam plenariam, concessam pro festo principali Commemorationis B. MARIÆ Virginis die 16. Julij, vel Dominica immediatè sequenti celebrari solito, quod pro illa lucranda Confratres nostri non teneantur aliquam Ecclesiam Confraternitatis, vel Ordinis nostri visitare, cum talis visitatio illis à Pontifice non fuerit injuncta, sed solum debent contriti & confessi Eucharistiam sumere, & pro Principum Christianorum concordia, hæresum extirpatione, & sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione ad DEUM preces effundere. Quare in quocunq; loco ista pia opera fecerint, præfatam indulgentiam plenariam obtinere poterunt; si tamen tunc temporis reperiantur in loco, in quo sit Capella Confraternitatis, vel Ecclesia Ordinis, consultum, conveniensq; erit, ut illam visitent, in illaque sacram Communionem recipiant, & præscriptas orationes fundant. Advertendum autem quod si dies xv. cadat in Dominicam non esse transferendum hoc festum.

245.

Quid ad consequendam indulgentiam plenariam festi Commem. solemn. B. V. præstandum sit? & ubi illa obtineri queat?

Quid verò dicendum de illo, qui abest à loco cujuslibet Confraternitatis Carmelitice? *Respond.* Videri probabilius, quod lucrari possit die decima sexta, aut Dominica sequenti, prout libuerit: cum enim nulla sit ibidem loci consuetudo, regi potest proprio arbitrio. *Si quæras*, quanta debeat esse distantia à loco Confraternitatis, ut non teneatur sequi consuetudinem illius loci in celebrando festo, lucrandaq; indulgentia? *Respond.* Pendere id à privatis circumstantijs, quas vir prudens ponderet, atque ab opportunitate frequentandi sepius locum Confraternitatis. Ita Henæus à S. Jacobo lib. sepius citato sect.

Quando hoc festum non sit. transferendum?

Quid de absentibus à loco Confraternitatis dicendum sit?

3. Cap. I.

OBSERVANDUM quarto circa indulgentiam tertiam plenariam Confratribus nostris concessam pro articulo mortis, quod cum articulus mortis sit ille, in quo moraliter imminet mors, duo esse possunt articuli mortis: unus præsumptus & alter verus. *Præsumptus dicitur*

246.

Duplex datur mortis articulus,

X. x.

citur.

vide licet
versus &
presumptus
 & quisnam
 hic & ille
 sit?

De quo-
 nam ex il-
 lis intelli-
 genda sit
 indulgentia
 plenaria à
Paulo V.
 pro mor-
 tis articu-
 lo con-
 cessa?

Probabile
 est pro
 quovis
 mortis ar-
 ticulo con-
 cessam esse:
 quod pro-
 batur.

Dispositio
 indefinita
 æquivaleret
 universali.

citur ille, in quo quis positus, secundum humanam existimationem
 iudicium Medicorum, moriturus est, non tamen moritur. Verum
 tem est ille, in quo quis verè moritur. Modo dubium est: utrum
 indulgentia nostra solùm intelligenda sit de vero mortis articulo.
 Existimant nonnulli, quod quando indulgentia simpliciter conce-
 ditur pro articulo mortis, intelligatur non de præsumpto, sed de
 vero; licet in ea nec de præsumpto, nec de vero articulo expressa sit
 mentio. Et hac ducuntur ratione: quia finis & intentio Pontificis
 illam concedentis est, ut infirmus ex hac vita decedat absq; onerandi
 in purgatorio pœnas suis culpis debitas: hic autem finis non
 obtinetur, nisi in vero mortis articulo. Quare si quis Confrater
 mortis articulo constitutus, secundum humanam existimationem
 confiteatur, Eucharistiam sumat, sanctissimumq; JESU nomen
 vel corde invocet, & postea convalescat, indulgentiam non lucratur
 sed illa ei pro vero mortis articulo reservatur.

Nihilominus ego cum alijs non paucis existimo etiam
 probabile, quod indulgentia nostra sit intelligenda de quovis
 articulo, sive *vero* sive *presumpto*. Ita ut Confratres nostri, quæ
 constituti sunt in aliquo mortis articulo, secundum humanam existimationem,
 & Medicorum iudicium, si servanda servaverint, totam
 indulgentiam plenariam consequantur, ita ut illis non fuerit concessa
 pro uno tantum, sed pro quovis mortis articulo. Ducor hac
 ratione; quia non limitat Pontifex hanc indulgentiam ad unum tantum
 articulum, ut aliquando facere solet: puta in Bulla Cruciate, in
 qua Confessori electo ab habente ipsam Bullam conceditur, ut ipse
 possit impertiri indulgentiam plenariam semel in vita, & semel in
 morte; sed loquitur indefinitè de articulo mortis. Dispositio
 indefinita in jure æquivaleret universali. Ita ut idem sit dicere
 in mortis articulo, ac dicere in quovis mortis articulo; idq; præ-
 fertim procedit in dispositione favorabili, quæ nemini præjudicat.
 Ista enim est amplianda ad omnes casus, ad quos ejus verba secundum
 propriam significationem extendi possunt. Privilegium autem
 indulgentiæ pro articulo mortis est animæ valdè favorabile, nulli
 præjudicat, quare ampliandum est ad omnes casus, ad quos ejus verba
 secundum propriam significationem extendi possunt; cum autem
 sint indefinitè prolata absq; ulla limitatione ad unum tantum articulum.

lum, intra limites propriae significationis ad quemcunque articulum extendi possunt. Videatur N. Dominicus à SS. Trinitate, *Tract. de anno iubilaei Controvers. 9. Cap. 1.* qui idem sentit & docet.

Confirmatur: quia multi Doctores loquentes de facultate, quàm interdum Pontifex concedit Confessario, impendendi plenariam indulgentiam in articulo mortis, dicunt, quod si talem facultatem non restringat ad unam solum vicem; sed simpliciter & indefinitè illam concedat pro articulo mortis, potest Confessarius, virtute talis concessionis, illam impertiri infirmo toties, quoties iudicat eum esse in tali statu, quod moraliter mors immineat: Ergo pari ratione, cum indulgentia plenaria à PAULO V. sine ulla restrictione, & indefinitè pro articulo mortis concessa fuerit nostris Confratribus, dicere possumus illam fuisse concessam pro quovis articulo.

Quæret hic quispiam, quid conferat privilegium Bullæ Sabbatinæ, si in mortis articulo plenaria indulgentia habeatur, cum ejus beneficio reatus omnis abstergatur, ac proinde purgatorij flammis Confrater planè eximatur? *Respond.* Conferre plurimum. Potest quippè contingere, ut moriens non consequatur plenariam sibi indultam indulgentiam, eo quod requisita pro illa non præstet, aut præstare queat, v. g. confiteri, communicare &c. vel aliam ob causam. Item indulgentiam quis tunc obtinet, cum ultimum opus præscriptum perficitur: at inter illud momentum & animæ à corpore emigrationem, potest fieri, ut quis iterum peccet venialiter, ideoque plectendus sit in purgatorio. Præterea ad valorem & effectum indulgentiæ plura concurrere debent, non modo ex parte Pontificis eam concedentis, verum etiam ex parte luerantis: adeò, ut possit coram DEO desiderata desitui remissione, etsi ad oculum & coram hominibus visus sit cuncta præstitisse, quæ ad lucrum indulgentiæ erant præscripta. Quo in casu plurimum prodest & succurrit privilegium Sabbatinum, cujus valor & effectus, melius feliciterque in uno aut altero erit supervacaneus; quàm in alijs innumeris, qui sine plenaria decedunt, deficiens aut desiderandus.

Animadvertendum quoque hic est Lectori, plenariam indulgentiam ac Sabbatinum Privilegium multum inter se discrepare: illa enim in hoc consistit, quod omnem temporalem pro peccatis debitam pœnam remittat, sicque à purgatorio immunem reddat, solvendo ex

Satisfit
cuidam ob-
jectioni, &
demonstra-
tur privile-
gij Sabb.
utilitas.

do ex communi Ecclesiæ Thesauro : hoc verò laborantes in particularibus flammis Confratres solatur, ac liberat (modo supra iam positum) suffragijs atque intercessionibus sanctiss. Virginis. Hinc datur nuncupandum potius *Sabbatinum Privilegium*, quam *Sabbatini Indulgentiam*.

247.

OBSERVANDUM quò circa indulgentiam plenariam concessam Confratribus nostris, qui processioni, fieri solitæ in una Dominica cujuslibet mensis, interfuerint, quod PAULUS V. in prima Constitutione, cujus initium, *Cum certis &c.* non concesserit, nisi indulgentiam septem annorum, & totidem quadragenarum : sed postea ad augendum magis B. MARIÆ Virginis de monte CARMELI cultum, in secunda Constitutione incipiente, *Piorum hominum &c.* eam indulgentiam ampliaverit, & plenariam concesserit. At quia in secunda Constitutio loquebatur tantum de Confraternitatibus institutis, & dubitare quis poterat, an etiam deberet, aut possit intelligi de instituendis, ideo idem Pontifex ad supplicationem supradicti *Theodori Stratij*, dum fungeretur officio Generalis Procuratoris Ordinis in tertia Constitutione, *Alias volentes &c.* ad tollendum omnem scrupulum, dictam indulgentiam plenariam ad Confraternitates extendendas pro sua benignitate extendit.

AT quia Confraternitas Parthenij nostri SCAPULARIUM præter ordinariam processionem, quam in una ex Dominicis cujuslibet mensis facere solet, aliam magis solemnem habet in festo Commemorationis B. MARIÆ Virginis die 16. Julij, vel Dominicâ immediatè sequenti, cum magno Fidelium concursu, advertendum est PAULUM V. huic tam solemnæ processioni interessentibus nullam concessisse indulgentiam : imò nec de illa ullam fecisse mentionem. Quare admonendi sunt Confratres, inquit præfatus Stratius, ut processionem ordinariam non faciant in dicto mense Julij, in determinata Dominica, in qua illam facere solent alijs mensibus, sed reservandam in die Commemorationis, vel in Dominica immediatè sequenti, quo sic, confessi & sacrâ Communione refecti, processione devotè comitantes, indulgentiam plenariam assequi possint. absque hac processione possunt Confratr. illo die, præstando quæ præ diximus, plen. consequi indulgentiam.

Quamdiu
cessendum
sit durare

QVÆRET forte hic aliquis, quamdiu duret tempus processionis, cujus assistentiæ alligata est plenaria indulgentia? *RESPOND.*

Orare ab inchoato cantu ad procedendum, usque ad eundem abso-
 tum: ita ut toto illo tempore possint Confratres procedere, seu
 processum inchoare. Quod si tanta sit multitudo populi, ut ne-
 queant absolvere suum progressum, unà cum cantu Sacerdotum, suffi-
 cit, quod absolvant eà proportione, qua patet spatium, etiamsi can-
 tus jam à longo tempore sit finitus; dummodò ante ejusdem finem
 procedere inceperint, quantum licuit: si verò multitudo populi im-
 pediat, quin procedere incipias ante finitum cantum, sufficet ani-
 mus ad procedendum paratus, statim atque patebit aditus. Proce-
 dere autem oportet modeste, DEUM, DEIPARAMq; orando, &c.
 non confabulando, non cursu præcipiti, aut nimium lento, ut curio-
 sùs lustrentur loca, per quæ fit processio: pium tamen est servare
 stationes aliquas, vel genuflectere & orare coram sacris imaginibus,
 si quæ sint in ijs locis, dummodò breviter & solius devotionis causâ
 id fiat: dixi *pium esse servare stationes*, nam id non est absolutè necessa-
 rium, sive pro Cantoribus, sive pro populo. Nihil pariter refert,
 quòd aliqui Crucem præcedant propter angustias loci, aut propter
 consuetudinem, tamen ex natura rei Crux & Cantores debent præ-
 cedere. In processione cantari solent Litanie in honorem B. MA-
 RIÆ Virginis, aut Hymni, &c. Populus verò potest privatim easdem
 preces, aut alias pro devotione recitare. Ita Irenæus *loc. cit.* qui etiã
 putat non lucrari indulgentiam, qui solùm orat in Ecclesia, nec cum
 alijs procedit: quia ex communi loquendi modo, is non censetur
 interesse processioni.

tempus
 processio-
 nis, cujus
 assistentiæ
 conceditur
 indulg. ple-
 naria?

Quis mo-
 dus in pro-
 cedendo
 sit obser-
 vandus?

OBSERVANDUM sextò, circa sextam indulgentiam quadra-
 ginta dierum, concessam recitantibus quâlibet die septies Orationem
 Dominicam, & Salutationem Angelicam ad honorem septem gaudio-
 rum Beatiss. Virginis: quòd cum illa simpliciter & indefinitè, absque
 ulla temporis limitatione concessa fuerit, cumq; non sit plenaria, &
 præterea nullum sit inconveniens, quòd pluries eadem die obtineatur,
 toties Confratres nostri in una eademq; die illam lucrari poterunt,
 quoties devotè in honorem septem gaudiorum Beatiss. Virginis se-
 pties Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam recitave-
 rint. Et idem dicendum de alijs indulgentijs nostri Compendij, die-
 rum, quadragenarum, & annorum: quòd scilicet possint eas Con-
 fratres nostri, si in gratia extiterint, pluries uno eodemq; die asse-
 qui, si pluries opera pia pro eis injuncta, repetierint.

248.

Potest quis
 pluries in
 die reci-
 tando?
*Pater & A-
 ve. Indulg.
 40. dierum
 lucrari: &
 idem dicen-
 dum de a-
 lijs simili-
 bus indulg.*

X x 3

Et

Et confirmari possunt supradicta. Non pauci Doctores existimant, quod si Pontifex concedat indulgentias stationum visitationi tali die talem Ecclesiam, posse Fideles pluries repetendo eodem die visitationem ejusdem Ecclesie, debita cum devotione, pluries stationum indulgentias obtinere.

249.

OBSERVANDUM *septimo*, quod cum Pontifex indulgentiam quadraginta dierum, concessam Confratribus septies Orationem Dominicam & Salutationem Angelicam debita cum devotione recitantibus, non limitaverit ad certas & determinatas personas: puta ad illas, quæ nesciunt Officium recitare; sed illam indefinitè Confratribus concesserit: sine dubio dicendum erit Confratres, qui recitant Officium Beatiss. Virginis indulgentiam centum dierum ex confessione ejusdem Pontificis lucrantur, posse etiam consequi indulgentiam quadraginta dierum, recitando septies Orationem Dominicam & Salutationem Angelicam.

CIRCA octavam indulgentiam advertendum est, quod pro consequenda necessarium sit, ut in Ecclesia vel Capella Confraternitatis SS. Eucharistiam sumant: neque sufficeret, si peracta alibi sicut Synaxi, Ecclesia Confraternitatis duntaxat visitaretur. Secus vero videtur quoad Confessionem, adeo ut possint alibi confiteri, dummodo ad Ecclesiam, vel Capellam Confraternitatis accedant communicaturi. Dixi *Ecclesiam aut Capellam*, non autem altare, nam Pontifex id non præcipit. Quapropter si plura sint altaria in ea Capella, seu Ecclesia, poterunt Confratres illud pro arbitrio eligere, in quo communicent. Nec dicas Pontificem loqui de Confessione etiam de Communionem, nam *Respondet* quod, cum sit onus quoddam, extendi non debeat ad ulteriores terminos, sed proximos solum, id est, ad Communionem, non ad Confessionem.

250.

Pœnitentiæ injungi solite pro peccatis sunt in duplici differentia.

OBSERVANDUM *nono* pro intelligentia hujus clausulæ, *de injunctis, seu aliis quomodolibet debitis pœnitentijs, in forma Ecclesie consuetæ relaxamus*, positæ in fine omnium indulgentiarum, dierum & annorum quod pœnitentiæ injunctæ pro peccatis esse possunt in duplici genere. Unum est earum, quæ in Sacramento Pœnitentiæ à Confessoribus imponi solent. Alterum est illarum, quæ olim pro varijs criminibus publicè injungi solebant, ut constat ex Canonibus Pœnitentialibus qui in Jure Canonico referuntur. Licet autem Pontifex ex communi Theo-

ni Theologorum sententia per indulgentias relaxare possit pœnitentias à Confessarijs injunctas; nihilominus meo iudicio PAULUS V. loquitur hic tantum de Pœnitentijs secundi generis, quia expressè loquitur de Pœnitentijs dierum, & annorum injunctis, vel debitis in forma Ecclesiæ consueta: istæ enim non sunt pœnitentiæ à Confessario injunctæ, sed quæ olim pro varijs criminibus publicè imponebantur. Quare Pontifex concedendo Confratribus nostris indulgentiam quadraginta dierum, unius anni, &c. illis relaxavit tantam pœnam, quantam in foro DEI eisdem relaxaretur, si adimplerent pœnitentiam, quam spatio quadraginta dierum, vel unius anni agere deberent, si illis pro peccatis commissis secundum usum antiquum, injungeretur, quæ pœna licet nobis ignota sit; tamen in foro DEI est nota.

Quoniam autem diximus, posse Pontificem per indulgentiam relaxare etiam pœnitentias à Confessore injunctas, advertendum est, id esse intelligendum de injunctis tantum ad satisfaciendum, non de injunctis ad præservandum & medendum pro futuro; licet enim indulgentia possit compensare effectum pœnitentiæ Sacramentalis, ut satisfactoria est, relaxando, per applicationem satisfactionum ex Thesauro Ecclesiæ, tantam pœnam purgatorij, quantam relaxaret pœnitentia Sacramentalis, si adimpleretur, non tamen potest supplere effectum ejusdem pœnitentiæ, ut præservativa, & medicinalis est; quia effectus indulgentiæ ut sic, non est præservare & mederi pro futuro, sed tantum relaxare pœnam pro præteritis.

Non est autem pœnitentia præservativa, & medicinalis ita accipienda, quasi quod quomodolibet sit medicina & præservans, teneatur pœnitens, etiam si indulgentiam consequatur, illam adimplere: sic enim semper quamlibet pœnitentiam Sacramentalem implere tenetur, & nullam posset Pontifex relaxare contra communem Theologorum sententiam: tum, quia secundum Concil. Tridentinum Confessarius in injungenda pœnitentia semper præ oculis habere debet, ut illa sit ad novæ vitæ custodiam & infirmitatis medicamentum: tum, quia nulla pœnitentia seu satisfactio est, quæ aliquomodo non præservet in futurum, quatenus reddit difficilius iterum peccare; ne cogatur homo iterum acceptare & adimplere satisfactionem: per pœnitentiam igitur præservativam & medicinalem illam debemus intellige-

Quomodo intelligendum sit per indulgentias relaxari pœnitentias à Confessario injunctas &c.

Quid sit à Confessario animadvertendum in injungendis pœnitentijs.

telligere, quæ speciali aliquo titulo est præservativa; ut si ex
causa, Petro, cui fuit occasio sæpè peccandi ingredi talem domum
injungat Confessarius, ne deinceps illam ingrediatur.

251.

Utrum
Confratrū
nomina de-
beant de-
scribi in
lib. Sodal.
ut dictas
lucrentur
indulgen-
tias?

Utrum ipsi
Religiosi
Ord. frui
possint in-
dulgentijs
Confratr.
concessis?

RELIQUÆ difficultatem vix patiuntur, præter communem
illam superioribus omnibus, utrum videlicet debeant Confratrum
nomina in libro describi, ut indulgentias possint lucrari? R. P. Tho-
dorus Stratus existimat debere describi, eo quod PAULUS V. in
Bulla *Cum certas* dicat, *descriptis vel describendis*. Nihilominus oppo-
sitam probabiliorē reputat Irenæus à S. Jacobo supra citatus: non
enim PAULI V. ea non fuit, ut formam præscriberet recipientibus
Confratres per descriptionem &c. sed quia frequenter solent deseri-
bi, *receptos* appellavit *descriptos*: sic dicuntur *Beati* Sanctorum alioquin
scripti, esto nulla ad id scriptura interveniat.

Idem Reverendiss. P. Stratus censet Fratres Ordinis Prædicatorum
lucrari non posse indulgentias Confratribus concessas, nisi ipsarum
Confratrum libro sint adscripti.

Ratio ejus est. Quod licet CLEMENS VII. in Bulla, *Beati-
tatis*, omnes Confraternitatum indulgentias Fratribus communi-
caverit: attamen PAULUS V. eas omnes revocavit, novasque con-
cessit Regularibus universim cujuslibet Ordinis, ab ijs distinctas
quas singulis Confraternitatibus assignavit. Ut ut sit, inde deterio-
ris conditionis nequaquam erunt dicendi nostri Ordinis Prædicatorum
cum eisdem ferè, ac plures alias, majorique in numero quam Con-
fratres à PAULO V. obtinuerint. Cæterum licet de indulgentijs
PAULI V. id senserit Stratus, nemo tamen unquam id affirmavit de
primo & secundo sacri SCAPULARIS effectu, seu beneficio, in pri-
ma ac secunda hujus Operis Parte jam expositis, cum directè à pri-
mario Parthenium SCAPULARE datum fuerit

Fratribus Ordinis, cæteris verò
tantum secundario.

CAPUT VII.

Recensentur Indulgentia locales à diversis Romanis Pontificibus concessæ, visitantibus Ecclesias Ordinis Carmelitarum.

DISSERUIMUS hæcenus de Indulgentijs personalibus concessis Confratribus nostris Sodalitatis Mariani SCAPULARIS, superest modo, ut nonnulla dicamus de indulgentijs localibus, quas diversi summi Pontifices omnibus Christi Fidelibus Ecclesias nostras visitantibus elargiti sunt, quasque refert, approbat & confirmat GREGORIUS XIII. in Bulla, *Vt laudes.* die 13. Septembris an. 1577. quarum Summariũ tenoris est sequentis.

252.

LEO Papa IV. omnibus Christi Fidelibus, qui Ecclesias B. MARIE de monte CARMELO hujusmodi in festis, Nativitatis Dominicæ, Paschæ, Pentecostes, Apostolorum Petri & Pauli, Assumptionis, Nativitatis, Annuntiationis, Purificationis DEI Genitricis MARIE, S. Michaëlis Archangeli, omnium Sanctorum, in duobus festis S. Crucis, Nativitatis S. Joannis Baptiste, SS. Martirum Fabiani & Sebastiani, & in die Parasceves, & per octavas præfatarum festivitatum, & vocabulis omnium Ecclesiarum dicti Ordinis, devotè visitaverint, septem annos & totidem quadragenas.

Referuntur festa, quibus Christi Fideles visitando Ecclesias Carmelitarum varias indulgentias lucrari queunt.

2. ADRIANUS II. STEPHANUS V. SERGIUS III. JOANNES X. JOANNES XI. SERGIUS IV. & INNOCENTIUS IV. omnibus Christi Fidelibus, verè pœnitentibus, contritis & confessis, qui præfatas Ecclesias piè visitaverint in præfatis Festivitatibus, & earum Octavis, tertiam partem omnium peccatorum in Domino relaxarunt.

3. CLEMENS III. ALEXANDER II. GREGORIUS V. & VII. in præfatis festis, & in quolibet eorundem similem gratiam largiti sunt.

4. CLEMENS IV. iisdem Christi Fidelibus, qui præfatas Ecclesias quater in anno visitaverint, videlicet in quatuor Festivitatibus ejusdem

Y y

eiusdem DEI Genitricis MARIÆ, triginta annos, & totidem quadragenas piè concessit.

5. INNOCENTIUS IV. & GREGORIUS VIII. concesserunt qualibet die, cuilibet dicenti *Pater noster*, & *Ave Maria* in diebus Ecclesijs semel pro vivis & defunctis, quadraginta dies indulgentiarum.

6. HONORIUS III. & NICOLAUS IV. verè pœnitentium omnium suorum peccatorum veniam polliciti sunt.

7. HONORIUS IV. omnibus verè pœnitentibus & confessoribus dicti Ordinis Ecclesias visitantibus, quadraginta annos, & totidem quadragenas, de injunctis eis pœnitentijs; videlicet in festo vocatorum ipsarum Ecclesiarum, & in die sancto Parasceves, necnon die S. Crucis, ac in Festivitatibus Nativitatis, Annuntiationis, Purificationis & Assumptionis DEI Genitricis MARIÆ misericorditer in Domino relaxavit, & concessit.

8. BENEDICTUS XI. omnibus verè pœnitentibus & confessoribus, qui ter in hebdomada, videlicet Quadragesimali tempore, scilicet quarta & sexta ferijs, atq; etiam in festis vocabulorum Ecclesiarum dicti Ordinis, nec non in diebus Sabbatinis ob B. DEI Genitricis reverentiam, & in diebus Dominicis easdem Ecclesias piè visitaverint, quadraginta annos & totidem quadragenas, & omnium peccatorum septimæ partis remissionem in Domino relaxavit: omnemque indulgentias, & peccatorum remissiones à suis Prædecessoribus Romanis Pontificibus dicto Ordini concessas, in diebus & festis prædictis duplicando.

253.

9. JOANNES XXII. omnes indulgentias & peccatorum remissiones à Romanis Pontificibus Prædecessoribus suis dicto Ordini concessas, confirmavit, ac quadraginta annos, & totidem quadragenas, de injunctis pœnitentijs universis Christi Fidelibus, dicti Ordinis Ecclesias in qualibet solemnitate quatuor Festivitatibus B. DEI Genitricis MARIÆ, videlicet Nativitatis, Annuntiationis, Purificationis & Assumptionis visitantibus, contritis & confessoribus, in Domino piè concessit.

Quas indulgentias consequantur Fideles appellan-

10. URBANUS VI. perpetuò concessit his, qui Ordinem Carmelitarum, & Fratres eiusdem Ordinis, *Ordinem seu Fratres Ordinis gloriosissima DEI Genitricis, semperq; Virginis MARIÆ de monte Carmeli* vocaverint, nominaverint & appellaverint, si in gratia extiterint tres annos & totidem quadragenas indulgentiarum.

tes Carme-
litas, Fra-
tres B.
MARIÆ
semper
Virginis

11. NICOLAUS V. omnes indulgentias & peccatorum remissiones, ac omnia Privilegia dicto Ordini concessa à supradictis Romanis Pontificibus Prædecessoribus suis, in præfatis diebus, & festis, motu proprio duplicando confirmavit, atq; annos septem, & totidem quadragenas in Domino relaxavit.

12. SIXTUS IV. omnes indulgentias Ordini prædicto, illius domibus, Ecclesijs, ac personis utriusq; sexus in genere, vel in specie quomodolibet concessas, in suo robore, in suaq; firmitate confirmavit, approbavit, & de novo concessit; & in Conceptionis, Nativitatis, Præsentationis, Annuntiationis, Visitationis, Purificationis & Assumptionis B. DEI Genitricis MARIÆ Festivitatibus, & per septem dies sequentes, & in diebus vocabulorum Ecclesiarum, visitantibus Ecclesijs, triginta annos, & totidem quadragenas de injunctis pœnitentijs misericorditer in Domino relaxavit.

13. Tandem CLEMENS VII. visitantibus prædictas Ecclesias, indulgentias stationum Ecclesiarum almæ Urbis, tam intus quàm foris, temporibus quibus eadem indictæ sunt, indulgit & concessit. Quas etiam PIUS V. approbavit, & confirmavit.

Supradictus verò GREGORIUS XIII. voluit & decrevit, ut exemplis supradictarum indulgentiarum, etiam impressis, manu publici Notarij subscriptis, ac dicti Ordinis Generalis Magistri, vel Ordinis Sigillo obsignatis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ Originali ipsi adhiberetur. Et summus Pontifex PAULUS V. permisit, post supradictam indulgentiarum revocationem, ut omnes modo dictæ indulgentiæ possint publicari: uti testatur præter aliorum P. Cyprianus à S. MARIA in suo *Thesauro Carmelit.* 1. part. cap. 22.

CAPUT VIII.

Methodus traditur, ac conditiones proponuntur in prædictarum Indulgentiarum lucro necessariò observande.

T tradamus modum, quo Fideles suprâ memoratas indulgentias assequi valeant, diligenter animadvertendum est, quòd aliqua ex illis, ut videre est in Bulla SIXTI IV. Dum attentâ meditatione pensamus. sub dat. Romæ anno

254.

Xy 2

1477.

1477. Kalend. Aprilis, in qua *motu proprio*, & ex certa scientia confirmat indulgentias à suis Prædecessoribus nostro Ordini, & illius Dominibus, Ecclesijs, & personis quomodolibet concessas, ac innovat ut habetur etiam in relato *Summario*, quæ concessæ fuerunt à diversis summis Pontificibus, cum clausula (ut tunc moris erat) *porrigere manus adjutrices, & largiendi elemosynas nostris Fratribus, Monialibus, Ecclesijs, & Domibus.* Attamen quia PIUS V. in Constitutione, *Essi Domini gregis.* 6. Idus Febr. 1567. revocaverat omnes indulgentias, quibusvis ante concessas cum dicta clausula, GREGORIUS XIII. in supracitata Bulla, *Vt laudes*, in speciali indulgentias concessas porrigentibus manus adjutrices nostris Fratribus, Monialibusque, & nostris Ecclesijs in pristinum, & in eum, in quo erant ante dictam revocationem, statum restituit, & revalidavit, demptâ clausulâ *porrigere elemosynas*, quas in alia opera pia commutavit.

255.

Quænam in visitatione nostrarum Ecclesiarum faciendæ sint, ut supra recensitæ obtineantur indulgentiæ?

HIS positis dico: quòd Fideles, ut colligi potest ex citata Bulla, *Vt laudes*, quo valeant lucrari indulgentias, de quibus in præcedenti *Summario*, debent *primò* visitando aliquam nostram Ecclesiam esse contriti, & confessi. *secundò*, vel septies Orationem Dominicam & Salutationem Angelicam, vel Vesperas pro Defunctis recitare, ut ante sanctiss. D. N. Corpus terram osculari: aut, si fuerint Contrites, habitum nostri Ordinis gestare. *Tertiò*, debent pias ad DEUM effundere preces pro hæresum extirpatione, sanctæ Matris Ecclesiæ tranquillitate, & Principum Christianorum pace & unione. *Quartò*, omnia alia peragere, si quæ in litteris Pontificum, qui illas concesserunt præscripta reperiantur. Et profectò si recurramus ad citatam Bullam, *Dum attendâ meditatione.* Sixti IV. ex qua desumptæ fuerunt omnes indulgentiæ, quas refert & confirmat GREGORIUS XIII. concessas ab ipso SIXTO IV. & à Pontificibus ejus prædecessoribus inveniemus in illis nullum aliud pium opus injunctum, quàm contritos, pœnitentes, & confessos nostras Ecclesias visitare, vel nostris Ecclesijs manus adjutrices porrigere, quas GREGORIUS XIII. in supradicta opera pia commutavit.

Quid in lucro harum indulgentiarum præstandum?

Cum autem inter alia opera pia, in quæ GREGORIUS XIII. manus adjutrices commutavit, sit delatio nostri SCAPULARIS, propterea existimandum est, id revocasse PAULUM V. quando revocavit indulgentias Confratribus Scapularis à suis Prædecessoribus concessas.

concessas, modò namque non loquimur de Indulgentijs personalibus nostris Confratribus concessis, sed de localibus, quas consequi possunt omnes Christi Fideles visitando nostras Ecclesias, si fecerint illa opera pia (quorum unum est delatio nostri Scapularis) in quæ GREGORIUS XIII. manus adjutrices commutavit: & propterea Confratres nostri, si cum habitu, seu sacro SCAPULARI aliquam nostrâ Ecclesiam visitaverint, quamvis non septies Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam, nec Vesperas Defunctorum recitaverint, nec ante sanctissimum D. N. Corpus terram deosculati fuerint, modò contriti & confessi, pro hæresum extirpatione, & Christianorum Principum pace, ac sanctæ Matris Ecclesiæ tranquillitate pias ad DEUM preces effuderint, præfatas Indulgentias consequi poterunt. Ita Reverendiss. Theodorus Stratus.

fit illis, qui
fac. gerunt
Scapulare

CAPUT IX.

Declarantur indulgentia Stationum, quas consequi possunt omnes Christi Fideles, visitando Ecclesias Ordinis Carmelitar. Et modus in hac visitatione usurpandus.

UM CLEMENS VII. in suprâ citata Bulla indulgentias Stationum Ecclesiarum Urbis, tam intus, quam foris, concessisset, primo Confratribus nostri sacri SCAPULARIS, cum obligatione visitandi unam, duas, vel plures Ecclesias; unum, duo, vel plura altaria, easdem indulgentias postea concessit omnibus utriusq; sexus Fidelibus, non cum obligatione visitandi aliquam Ecclesiam, sed porrigendi manus adjutrices nostris domibus & Fratribus, per hæc verba: *Insuper etiam omnibus utriusq; sexus Christi Fidelibus, qui pro Monasteriorum & Domorum reparatione, ac Fratrum hujusmodi sustentatione, manus porrexerint adjutrices supradictas indulgentias consequi possint, & consequantur.* Quare stante hac concessione, utique Confratres nostri pro iucundis indulgentijs Stationum tenebantur unam, duas, vel plures Ecclesias, unum, duo, vel plura altaria visitare: nihilominus Fideles pro consequendis iisdem indulgentijs ad nullam Ecclesiæ, vel altaris visitationem, sed tantum ad porri-

256.

Quid faciendum sit. Confratribus, ac Christi Fidelibus, ut visitando nostras Ecclesias consequantur indulgentias stationum Romanarum?

Y y 3

gendas

gendas manus adjutrices nostris locis & Fratribus adstricti erant. Ceterum cum GREGORIUS XIII. in Bulla, *vt laudes.* confirmavit indulgentias Stationum à CLEMENTE VII. nedum Confratribus verum etiam alijs concessas, &, ut pluries diximus, commutari *manus adjutrices* in alia pia opera, imposuitq; ut Fideles contriti & confessi visitarent aliquam nostris Ordinis Ecclesiam, in eaque nomina funderent preces, qui modo consequi volunt indulgentias Stationum obligati sunt, contriti ac confessi aliquam nostris Ordinis Ecclesiam visitare, in eaque certas ad DEUM preces fundere.

257.

Quis modus in Ecclesiarum visitatione observandus ex mente SIXTI V.?

Quo autem Fideles melius noscant, quanta cum devotione debeant nostras, & aliorum Regularium Ecclesias, in diebus Stationum visitare: juvat hic referre piam admonitionem, quam SIXTUS V. paterno sanè affectu, Romanas Ecclesias stationales visitantibus, facta in Constitutione, *Egregia populi Romani.* idibus Febr. 1586. per haec verba: *Illud quoq; vehementius admonemus, ut omnes & singuli stationales Ecclesias cum omni timore & tremore, ut verè poenitentes, castè & pie ad nos nemini dantes ullam offensionem, ne illis in locis, ipsiq; diebus, quibus aliorum temporum culpa pijs operibus, & castis jejunijs redimenda sunt, inter ipsorum tyrum sepulchra DEVS ad iracundiam magis provocetur, sed contra peccatorum Civitatis poenitentia, elemosynis, Sanctorumq; intercessionibus placatus misericordiarum DEVS, nobis, & cunctis populis cura nostra commendatis, (omnes enim unum sunt in Christo) propitijs & placabilis efficiatur; ut ipsorum fides Apostolico ore laudata est, & in universo mundo annuntietur, eorum etiam modestia & disciplina ad pietatis & sanctitatis exemplum omnibus Nationibus proponatur.* Et cum tali quoq; modestia, pietate & sanctitate Fideles extra Urbem, nostras & aliorum Regularium Ecclesias, in quibus indulgentia Stationum concessæ sunt visitare convenit. Quamvis enim indulgentia Stationum, quatenus concessæ erant Confratribus nostris, comprehendantur in generali revocatione indulgentiarum eorundem Confratrum facta à PAULO V. in alias citata Bulla, *Certas.* remanent tamen in suo robore, quatenus concessæ fuerunt Christi Fidelibus, mutatis manibus adjutricibus in visitationem, cujus nostræ Ecclesie, & in alia quædam pia opera: siquidem PAVLUS V. in dicta Bulla revocavit solum indulgentias à suis Prædecessoribus nostris Confratribus, non autem omnibus Christi Fidelibus concessas, uti supra dictum est.

Paulus V. non revocavit in indulgentias omnibus Christi Fidelibus concessas.

Nec ex eo, quod PAULUS V. revocavit indulgentias Stationum, quas primo loco concesserat CLEMENS Confratribus nostris, censendum est, eum illas revocasse, ut concessas secundo loco ab eodem Pontifice Christi Fidelibus, quia licet CLEMENS VII. prius stationes concesserit Confratribus nostris, quam Christi Fidelibus, non tamen istis cum dependentia ab illis, sed omnibus tum Confratribus, tum Christi Fidelibus æque immediatè, & sine ulla dependentia unius concessionis ab alia; quare ex revocatione Stationum quoad Confratres, non resultat earum revocatio quoad Christi Fideles.

Hic obiter animadvertimus, corrigendos esse nonnullos libellos typis mandatos, à quibusdam in privilegijs nostræ Religionis parum versatis, in quibus legitur, quod indulgentiæ Stationum Fidelibus nostras Ecclesias visitantibus concessæ fuerint, non solum à CLEMENTE VII. sed etiam à PIO V. & GREGORIO XIII. nam solum concessæ fuerunt à CLEMENTE VII. modo, quo supra, à PIO V. autem & à GREGORIO XIII. approbatæ & confirmatæ fuere.

UNUM verò est hic diligenter observandum; aliud scilicet esse privilegium lucrandi indulgentias pro stationibus concessas visitantibus Ecclesias Urbis, intus & extra muros in diebus stationum; & aliud esse privilegium lucrandi indulgentias Ecclesiarum Urbis intus & extra, quas consequuntur Fideles ipsas Ecclesias visitando in diebus stationum, id est, in quibus indictæ sunt stationes; longè enim majus est privilegium lucrandi indulgentias Ecclesiarum Urbis; quam privilegium lucrandi indulgentias stationum, seu pro stationibus concessas; non solum quia sunt multæ Ecclesiæ intus & extra Urbem, quæ non sunt deputatæ pro stationibus, & tamen illas visitantibus multæ & magnæ indulgentiæ concessæ sunt: sed etiam, quia in ipsis Ecclesijs deputatis pro stationibus extra dies stationum sunt multæ indulgentiæ illas visitantibus concessæ: & in particulari Fidelibus visitantibus Ecclesiam Lateranensem, quæ est omnium prima, sanctus SILVESTER ad instantiam Constantini Imperatoris concessit, si sine peccato extiterint, remissionem omnium peccatorum, quocunque anni tempore, quod perindè est, ac quotidie; quàm indulgentiam confirmavit postea S. GREGORIUS. In quadam enim magna tabula pendente ex columna secunda à latere dextro navis dictæ Basilicæ leguntur hæc verba: [CONSTANTINS Imperator postquam mun-

258.

Nota discrimen inter indulgentias Ecclesiarum Urbis & indulgentias stationum &c.

datus

datus fuit à lepra per sacri Baptismatis susceptionem, dixit beato SILVESTRO Sancte Pater domum meam in Ecclesiam ordinavi, infunde in eam tuam largam benedictionem venientibus ad eam. Et dixit ad eum beatus SILVESTRUS: Dominus meus Christus, qui te mundavit à lepra, purificavit te fonte Baptismi, per suam misericordiam mundum purificet omnes huc venientes sine peccato mortali, & auctoritate Apostolorum PETRI & PAULI, atque nostra sit eis remissio omnium peccatorum quocumque tempore anni. Item S. GREGORIUS, qui hanc Ecclesiam consecravit, post destructionem ejusdem factam per hereticos, concessit indulgentiam positam per B. SILVESTRUM Papam antedictum.]

ADDO, & id magis facit ad intentum nostrum, quod in Ecclesijs pro Stationibus deputatis, in ipsismet diebus Stationum sunt concessæ Indulgentiæ, quæ nequaquam sunt Stationum, seu pro Stationibus concessæ: nam indulgentia plenaria Ecclesiæ Lateranensis, qua supra, non potest dici concessa pro Stationibus; tum quia concessa visitantibus Basilicam Lateranensem quocumque tempore, qualibet die; indulgentiæ autem pro Stationibus concessæ, restrictæ sunt ad quosdam certos & determinatos dies; tum quia dictam indulgentiam concesserat B. SILVESTER antequam concessæ essent quæ indulgentiæ pro Stationibus. Quamvis enim SIXTUS V. in dicta Constitutione, Egregia populi Romani, &c. testetur, veterem esse à Apostolicis usque temporibus sacrarum Stationum consuetudinem, in quibus Fidelium multitudo ad Apostolorum sepulchra, & fortissimorum Martyrum memorias conveniens, hymnis & canticis spiritualibus DEUM in SANCTIS suis laudabat & salutaribus immaculatæ hostiæ sacrificijs placabat, & adversus impietatis antiqui hostis impugnationes, tanquam in castris DEI statione tutissima consistebat, S. GREGORIUS tamen primus fuit, qui Stationes ordinavit, determinando illarum dies, & Ecclesias, & in quolibet die septem annos Indulgentiæ concessit.

Quis Pontifex primus ita Stationes ordinaverit & indulgent. pro illis concesserit?

259.

Fideles visitando, servatis servandis aliquam nostram Ecclesiam

VIDENDUM modò est, an Fideles visitando, servatis servandis, aliquam nostram Ecclesiam in diebus Stationum, lucrentur tantum Indulgentias Stationum, seu pro Stationibus concessas: an Indulgentias Ecclesiarum, in quibus indicæ sunt Stationes? Et effectò, si attendamus *Summarium*, de quo supra, desumptum ex B. GREGORII XIII. *Vt laudes*. videtur dicendum, quod lucrentur tantum Indulgentias Stationum, seu pro Stationibus concessas:

men attendamus Bullam originariã concessionis CLEMENTIS VII. dicendum est, quòd consequantur Indulgentias Ecclesiarum, & cæt. Concessio enim dicti Pontificis facta fuit per hæc verba: *Quodq; singulis Quadragesimalibus, & alijs cujuslibet anni temporibus, & diebus Stationum Basilicarum & Ecclesiarum alma Urbis Romæ, & extra illius muros, unam vel duas Ecclesias, aut unum, du, vel plura altaria in partibus illis, ubi eos, seu eorum aliquem residere, seu quò declinare contigerit: quas vel quæ ipsi, vel quilibet eorum duxerint eligendas, vel eligenda, devotè visitando, tot & singulas, ac similes Indulgentias, & peccatorum remissiones consequantur, quas consequerentur, si singulis diebus, easdem singulas dictæ Urbis, & extra eam, Ecclesias pro Stationibus hujusmodi deputatas personaliter visitarent.* Quibus verbis apertè Pontifex Confratribus nostris visitantibus in diebus Stationum aliquam Ecclesiam, non concessit Indulgentias Stationum, seu pro Stationibus indultas, sed Indulgentias Ecclesiarum Urbis intus & extra, quas consequerentur, si dictas Ecclesias in diebus Stationum visitarent personaliter. Quare cum debeamus *Summarium* cum suo Originali concordare, vel dicendum est, quòd concedere Indulgentias Ecclesiarum Urbis in diebus Stationum, idem sit ac concedere Indulgentias Stationum, seu pro Stationibus concessas, visitantibus Ecclesias Urbis in diebus Stationum: quæ expositio videtur aliquantulum violenta, cum certum sit ex supradictis, aliud esse lucrari Indulgentias Stationum Ecclesiarum Urbis, & aliud lucrari Indulgentias Ecclesiarum in diebus Stationum. Est etiam minùs consona Bullæ originali, in qua Pontifex expressè concessit Indulgentias non Stationum, sed Ecclesiarum Urbis in diebus Stationum, quam concessionem dicta expositio non parum restringit, coarctando illam ad Indulgentias Stationum Ecclesiarum Urbis intus & extra, in diebus Stationum; vel dicendum, idem esse concedere Indulgentias Stationum Ecclesiarum Urbis intus & extra in diebus Stationum, ac concedere Indulgentias Ecclesiarum, quæ pro Stationibus sunt deputatæ, in diebus, in quibus Stationes sunt indictæ: ita ut coincidant, concedere Indulgentias Stationum Ecclesiarum Urbis, ac concedere Indulgentias Ecclesiarum; quæ pro Stationibus sunt deputatæ: & hanc expositionem censeo nos debere amplecti, quia conformis est Bullæ originali CLEMENTIS VII. & non lædit, nec in aliquo restringit dicti Pontificis concessionem, quam certum est GRE-

consequatur non tantum indulg. station. verum etiam Ecclesiarum Urbis &c.

GORIUM XIII. in sua Bulla, *Vt laudes*. noluisse in ullo lædere, vel restringere, sed solum confirmare, illiq; Apostolicæ confirmationis robur adijcere.

Cum igitur in eadem Bulla CLEMENS VII. indulgentias Ecclesiarum Urbis, in diebus Stationum Confratribus nostris concessas extenderit ad omnes Fideles, cum conditione porrigendi manus ad iurices, quas GREGORIUS XIII. commutavit in visitationem nostrarum Ecclesiarum, & in alia opera pia, concludendum est, quod Fideles visitando, servatis servandis, aliquam nostram Ecclesiam in diebus Stationum, lucrari possint tot & singulas, ac similes Indulgentias, & peccatorum remissiones Ecclesiarum Urbis, intus & extra, quas consequerentur, si singulis diebus Stationum ipsasnet Ecclesias pro Stationibus deputatas personaliter visitarent. Dicuntur autem istæ indulgentiæ, indulgentiæ Stationum, non quia fuerunt concessas solum pro Stationibus, sed quia non possunt obtineri, nisi in diebus Stationum, & à visitantibus Ecclesias Urbis pro Stationibus deputatas.

260.

Utrum sub concessione indulgent. stationum etiam comprehendantur plenariæ?
Opinio affirmans.

QUONIAM autem inter indulgentias, quas consequi possunt Fideles personaliter visitando, in diebus Stationum, Ecclesias Urbis, intus & extra, pro Stationibus deputatas, aliquæ sunt partiales, duorum, quadragenarum, & annorum: & aliæ totales & plenariæ, tum pro vivis, tum pro defunctis; certum est, quod Fideles nostras Ecclesias, servatis servandis, visitantes, lucrari possint indulgentias partiales, an autem possint etiam totales & plenarias, non est ita certum.

Complures affirmativam tuentur sententiam, quia CLEMENS VII. suam concessionem non limitavit ad Indulgentias partiales, sed universaliter elargitus est, omnes & singulas, ac similes Indulgentias, quas consequerentur, si personaliter dictæ Urbis Ecclesias &c. visitarent. Cum autem sumus in dispositione favorabilis animæ, quæ nemini ullum inferat præjudicium, amplianda est ad omnes indulgentias, ad quas verba secundum propriam significationem extendi possunt. Constat autem ea extendi posse ad omnes Indulgentias non solum partiales sed & totales. Et hæc sententia videtur communiter acceptata, & praxi posita. Nam in Tabellis, quæ publicè exponuntur pro indulgentijs Stationum in Ecclesijs, nedum Ordinis nostri, sed aliorum etiam Ordinum, descriptæ quoque leguntur indulgentiæ totales, & plenariæ, tum pro vivis, tum pro defunctis. Not

Nonnulli nihilominus negant posse Fideles visitando nostras, vel aliorum Ordinum Ecclesias, obtinere indulgentias Ecclesiarum Urbis plenarias; ducti, quia in concessione generali à Principe facta, non veniunt ea, quæ Princeps, si in specie fuisset interrogatus, non concessisset. Dicunt autem non esse credibile, quod Pontifex, quando generaliter concessit Fidelibus indulgentias Ecclesiarum Urbis, si in specie de plenarijs interrogatus fuisset, illas concessisset. Pontifices enim non nisi magna cum difficultate, & raro, etiam Congregationibus pijs, & Religionibus indulgentias plenarias concedunt: dicuntque sic poni in quadam Regula Cancellariæ Apostolicæ, & sic habere etiam stylum Curia. Verum præferenda videtur sententia affirmativa, quàm, disserendo de indulgentijs stationū, tuentur Villalobos, Trullench, Lopez, & Garnica, quos refert & sequitur Diana P. 5. Tr. 12. resolut. 2. Peyrin. Tom. 2. Privil. ad Conslit. 8. Pauli V. §. 11. num. 4. Rodriq. in sum. Ital. §. 8. d. 1. Pellizarius Tom. 2. Tr. 8. cap. 5. num. 195. Quintanadueñas Tr. de sing. ad Sacrament. in Appen. Tr. 6. sub. ult. & alij recentiores. Et ad rationes oppositæ sententiæ respondetur; exprimenda in specie sufficienter exprimi in generali clausula, quando continentur in generali verborum significatione, restricta ad rem, de qua fit sermo (ut notat Sanchez lib. 3. de matr. d. 35. num. 4. & 7.) quod maximè verum est, si consuetudo hanc expressionem admittat, quæ videntur verificari in casu nostro, ut perpendenti facile constabit. Præterea constat de potestate concedentis, & solum dubitatur de ejus voluntate; cum tamen voluntas concedentis indulgentias, juxta superius dicta latè interpretanda sit. At illud de stylo Curia respond. illum fundari in probabilitate oppositæ sententiæ, qui non tollit probabilitatem nostræ sententiæ: præterquam quod stylus Curia variat pro varietate Pontificum, sicut docet ipsa experientia, & notat ex Fagundez Pellizarius loc. supr. cit. qui hæc subjungit in fin. illius num. quæ rationes non minus probant in generali concessione indulgentiarum venire liberationes animarum è purgatorio, quàm probent in ea venire indulgentias, quantumvis plenarias.

Opinio negans.

Præfertur sententia affirmativa.

Sub concessione indulg. Stat. comprehenduntur etiam liberationes animarum è purgatorio.

QUÆRES, an Fideles nostras Ecclesias visitando lucrari possint indulgentias Terræ sanctæ, & sancti Jacobi in Compostella?

261.

RESPOND. Certum videri quod non, inspecta concessione

Z z 2

supra-

supradicta CLEMENTIS VII. cum ipse solùm indulgentias Ecclesiarum Urbis indulserit. Ita Reverendissimus Stratus: qui etiam addit sibi non constare tale privilegium concessum fuisse visitantibus Ecclesias aliorum Regularium, quo per communicationem privilegiorum gaudere possint etiam visitantes nostras Ecclesias, nec hactenus venire potuisse huiusmodi privilegium alicui Religioni concessum esse. Et quia exponere populo indulgentias omnino incertas, rebus multis exposita periculis, tales nulla ratione exponendæ sunt: licet quoad indulgentias plenarias, & liberationes animarum Purgatorij, non desint graves Theologi, qui censent illas comprehendi in generali concessione indulgentiarum Stationum, ut modo diximus, sine tali periculo & incommodo exponi, & publicari valent, jure morem, usumq; aliarum Religionum, idem aut simile privilegium habentium.

262.

TANDEM advertendum, nonnullos explicando, quibus diebus fruente indulgentijs Stationum lucrari possint indulgentiam pro animabus Purgatorij, affirmare, quod illas assequi possunt quolibet quarta Feria anni totius, seu quolibet die Mercurij; quia habetur in *summario indulgentiarum stationum Ecclesiarum Urbis*. Hic tamen est error manifestus. Quia esto concedamus, quod visitantes Ecclesias Urbis Ferijs quartis in quibus indictæ sunt Stationes, possint consequi indulgentiam pro defunctis, in multis tamen Ferijs quartis totius anni nullæ sunt indictæ Stationes, & propterea fruente indulgentijs Stationum pro diebus Stationum, nequeunt in illis Ferijs quartis, vi talis privilegij ullam lucrari indulgentiam, nec pro vivis, nec pro defunctis. Ita Reverendiss. Stratus.

CAPUT X.

Recensentur Indulgentiæ, quæ in diebus Stationum
Romæ habentur.

UM constat ex superiori Capite, posse cunctos Christi Fideles, ex indulto CLEMENTIS VII. Indulgentias Stationum Romanarum, visitando, uti dictum est, servatis servandis, Carmelit. Ordinis Ecclesias, adipisci, operæ pretium videtur illas hinc adducere: in quibus enumerandis servabimus tenorem, quo à Ven. P. Thom. à JESU, & Emman. Roderico, alijsq; Authoribus passim referri solent. Advertendum verò, quòd ubi in marg. ¶ appolita reperietur, esse liberationem animæ è purgatorio; ac per priores numeros annos millenarios, per medios centenarios & inferiores, per postremos intelligendos esse dies.

263.

Lib. 2. de
Confratr.
Cap. 5. §. 2.
Tom. 2.
quæst. 91.
Dies
mens.

JANUARIUS.

In Circumcisione Domini Indulgen. plenariæ ad S. Joannem in Laterano: similiter in Ara Cæli: & 154. mill. ac 983. ann. dies 285.	1.
In die Epiphaniæ Indulg. plenar. ad S. Petrum: similiter ad S. MARIAM Majorem.	6.
In Octava Epiphaniæ Indulg. plenar. ad S. Petrum.	13.
S. Felicis in Pincis mille anni ad S. Sebastianum.	14.
S. Marcelli Papæ & Mart. remissio omnium peccatorum, & ad S. Sebastianum mille anni.	16.
S. Antonij Abbatis Indulg. plenar. & remissio tertiæ partis peccatorum ad S. MARIAM Majorem.	17.
SS. Fabiani & Sebastiani Indulg. plenar. ad S. Sebastianum: item 158. mill. & 968. ann. dies 265.	20.
S. Agnetis Indulg. plenar. ad S. MARIAM Majorem. & ducenti an. Dominicâ I. post festû S. Antonij Abb. ostenditur Sudarium Veronicæ, qua die est Indulg. plen. ad S. Petrum: itè Romani habent 7000. annor. Ultramontani verò 14000. & totidem quadragenas, & remissionem tertiæ partis peccatorum.	21.
SS. Vincentij & Anastasij ad S. Joannem in Laterano 40. millia an.	22.
Conversio S. Pauli Indulg. plenar. ad S. Paulum, & decem mill. an.	25.
S. Polycarpi Episc. & Mart. Indulg. plenar. ad S. Crucem.	26.
In die S. Agnetis secundò, remissio omnium peccatorum, ut in primo festo ad S. Joannem Lateran.	28.
In die SS. Cyri & Joannis remissio tertiæ partis peccat. ad S. Sebastianum.	31.

Z z 3

Præter

Dies
mens.

Præter enumeratos suprâ dies Indulg. plenar. asserunt nonnulli haberi etiam indulg. plenar. Romæ ad diem 2. 3. 4. 5. 7. 8. 9. 11. 12. 14. 15. 18. 23. & 24. hujus mensis. item Dominicâ II. post festum Epiphaniæ, ac quâlibet Dominicâ mens. Januarij. ita inter alios R. P. Antonius Maria de Rheita, *libell. de indulg. Station. ex Catalog. indulg. Ord. SS. Trinitatis.*

Referunt iidem Authores ad diem 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 16. 17. & Dominicam II. post Epiph. præter Indulg. plenar. liberationem animæ.

FEBRUARIUS.

2. In festo Purificationis Beatiss. V. Indulg. plenar. ad S. MARIAM de Populo item 155. mill. & 293. an. dies 285.

5. S. Agathæ Indulg. plenar. ad S. Crucem in Jersalem.

22. Cathedra S. Petri Indulg. plenar. ad S. Petrû: ite 159. mill. & 968. an. dies

24. S. Matthiæ Apost. Indulg. plenar. ad S. MARIAM Majorem: ite 155. mill. & 290. an. dies 285.

Referunt etiam quidam ad diem 1. hujus mens. Indulg. plenar. & ad diem 1. 2. 5. 22. & 24. liberationem animæ ex purgatorio.

MARTIUS.

7. S. Thomæ de Aquin. Indulg. plenar. ad S. MARIAM in Minerva: ite 155. mill. & 958. an. dies 285.

12. S. Gregorij Indulg. plenar. & quotidie 40. an. indulg. & totidem quadragesimæ: & remissio tertiæ partis peccator. item ad S. Petrum mille an.

19. S. Josephi Indulg. plenar. ad S. MARIAM Majorem.

20. Vigilia S. Benedicti Indulg. plenar. ad S. Crucem in Capella, quæ dicitur in Jersalem, cujus est illâ die dedicatio.

21. S. Benedicti ad S. Petrum 159. mill. & 154. an. dies 40.

25. Annuntiatio B. M. V. Indulg. plenar. ac remissio tertiæ partis peccatorum item 1000. an. & totid. quadragesimæ. Et iterû 158. m. & 958. an. dies 285.

Præter relatas hujus mens. Indulg. plenar. adjungit supra P. Rheita, & alij ad diem 1. 2. 3. 4. 5. 6. & singulas ferias 6. mens. Martij Indulg. plenar. Et ad diem 1. 2. 3. 4. 5. 6. & 25. liberationem animæ ex purgatorio.

APRILIS.

23. S. Georgij Mart. 151. mill. & 913. an. dies 260.

25. S. Marci Euang. Indulg. plenar. ad S. Petrum, & 154. mill. ac 990. an. dies

29. S. Petri Mart. Indulg. plenar. ad S. MARIAM in Minerva.

Quidam referunt ad diem 1. April. quæ est octava Annunt. B. M. V. Indulg. plenar. & ad 1. 18. & 25. liberationem anim. ex purgatorio.

MAJUS

M A I U S.

- SS. Philippi & Jacobi Indulg. plenar. ad S. MARIAM Majorem: item 158. mill. & 978. an. dies 285. 1.
- NB. In omnibus diebus Dominicis hujus mensis est Indulg. plenar. ad S. Sebastianum: & 186. mill. ac 39. an. dies 100.
- In festo Inventionis S. Crucis Indulg. plenar. ad S. Crucem: itē an. 186. mill. & 39. an. & 100. dies. item tertiā die hujus mensis Indulg. plenar. apud S. MARIAM Rotundam, eò quòd sit consecratio ejus. 3.
- S. Joannis ante portam Latin. Indulg. plenar. & liberatio animæ è purgat. ad S. MARIAM Majorem. 6.
- Apparitio S. Michaëlis Archang. Indulg. plenar. ad S. MARIAM Majorem. 8.
- NB. Ab hac die usq; ad Kalendas Augusti sunt quotidie tres Indulg. plenar. ad S. Joannem Lateranem.
- SS. Nerei, Achillei, & Pancratij ad S. Paulum centum anni. 12.
- S. Bernardini Indulg. plenar. ad S. MARIAM in Ara Cæli. 20.
- S. Petronillæ mille quadragenæ, & ad S. Petrum mille. anni Indulg. 31.
- P. Rheita suprā cit. assignat ad diem 2. Maij Indulg. plenar. & ad diem 1. 2. 3. 6. 8. & 17. liberationem animæ è purgatorio.

J U N I U S.

- SS. Marcellini, Petri, &c. ad S. Petrum mille anni. 2.
- S. Barnabæ Apost. ad S. Petrum anni sexcenti. 11.
- S. Antonij de Padua Indulg. plenar. ad S. MARIAM in Ara Cæli. 13.
- SS. Viti, Modesti, & Crescent. ad S. Paulum centum quadragenæ, & centum anni Indulgent. 15.
- S. Paulini Confessoris & Pont. ad S. Joann. Lateran. septem millia an. 22.
- Nativitas S. Joannis Bapt. Indulg. plenar. ad S. Joannem Lateranem. itē 154. mill. & 989. an. dies 45. 24.
- SS. Joannis & Pauli ad S. Joannem Lateran. mille anni. 26.
- S. Leonis ad S. Petrum mille anni, & totidem quadragenæ. 28.
- SS. Apostolor. Petri & Pauli, Indulg. plenar. in amborum Ecclesia: itē 159. mill. & 963. ann. dies 45. 29.
- Commemoratio S. Pauli, Indulg. plenar. ad S. Paulum, & anni mille. 30.
- Præter relatas hujus mens. Indulg. plenar. assignant quidam, inter quos cit. P. Rheita, ad diem 1. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. Indulgent. plenar. & à die 1. usq; ad 11. inclusivè liberat. animæ è purgat.

J U L I U S.

- Octava S. Joannis Bapt. Indulg. plenar. ad S. Joannem Lateran. 1.
- Visitatio B. V. M. Indulg. plenar. ad S. MARIAM de Populo: & 158. mill. ac 958. an. dies 285. 2.
- S. Bonaventuræ, Indulg. plenar. ad S. Petrum: & 158. mill. ac 967. an. d. 285. 14.
- Divisio Apostol. ad S. Petrum duo mill. annorum. 15.
- S. Alexij, Indulg. plenar. ad S. Joannem Lateran. & duo millia annor. 17.
- S. Mar-

Dies
mens.

368

Dissertat. Historico-Theolog. P. IV. Cap. X.

20. S. Margaritæ, ad S. Crucem in Jerusalem mille anni.
21. S. Praxedis, ad S. Petrum duo millia ann.
22. S. Mariæ Magdalenzæ, Indulg. plenar. ad S. MARIAM Majorem: & anni in
23. S. Apollinaris, ad S. Joannem Lateran. centū anni: item eodem die S. C
finzæ ad S. MARIAM Majorem anni quadraginta.
25. S. Jacobi Apost. Indulg. plenar. in sua Ecclesia, & ad S. MARIAM Majorem.
26. S. ANNÆ Matris B. M. V. Indulg. plenar. ad S. MARIAM Majorem.
27. S. Pantaleonis ad S. MARIAM Majorem anni quadraginta.
28. SS. Nazarij, Celsi, &c. ad S. Crucem in Jerusalem an. trecenti.
29. SS. Simplicij & Faustini ad S. Sebastianum quinqs mill. ann.

Assignant aliqui ad diem 1. 2. & 25. liberat. animæ & purg.

AUGUSTUS.

1. S. Petri ad vincula, & per octo dies sequentes, Indulg. plenar. in Ecclesia
jusdem: item 158. mill. & 968. 21. dies 285.
2. Festum Portiunculæ Indulg. plenar. ad S. MARIAM Majorem.
3. Inventio S. Stephani Indulg. plenar. ad S. Laurentium.
4. S. Dominici Indulg. plenar. ad S. MARIAM in Minerua: itē 158. mill.
958. an. dies 285.
5. S. MARIÆ ad Nives, Indulg. plenar. ad S. MARIAM Majorem: itē 158. mill.
& 790. an. dies 285.
6. Transfiguratio Domini plures Indulg. ad S. Crucem.
8. SS. Cyriaci, Largi, &c. ad S. Sebastianum mille anni.
10. S. Laurentij Indulg. plenar. per totam octavam: & omni die mille ann.
totidem quadragenis, & remissio tertiæ partis peccatorum, in Ecclesia
S. Laurent. item 158. mill. & 958. an. dies 285.
12. S. Claræ Indulg. plenar. ad S. MARIAM Majorem: & ad S. Crucem 100. ann.
14. S. Eusebij ad S. MARIAM Majorem mille anni.
Vigilia Assumptionis ad Vesperas apud S. MARIAM de Populo Indulg. plenar.
15. Assumptio B. M. V. Indulg. plenar. per totam octavam, & remissio omnium
peccatorum, & 40. anni, & totidem quadragenæ, ac remissio tertiæ parti-
tis peccatorum ad S. MARIAM Majorem: & ad S. Petrum 158. mill.
ac 162. an. & dies 100.
Dominicâ infra octavam remissio omnium peccatorum in Ara Cæli.
19. S. Ludovici Ord. Minorum Indulg. plenar. in Ara Cæli.
22. Octava Assumpt. Indulg. plenar. ad S. MARIAM trans Tyberim.
24. S. Bartholomæi Indulg. plenar. ad S. Joannem Lateran. & septem mill. ann.
28. S. Augustini in ejus Ecclesia Indulg. plenar. & ad S. MARIAM Majorem
mille anni.
29. Decollatio S. Joannis Bapt. Indulg. plenar. ad S. MARIAM de Populo
remissio omnium peccatorum: item centū anni, & totidem quadragenæ
& remissio tertiæ partis peccat. ad S. Joannem Lateran.

Nonnulli referunt ad diem 1. 5. 16. & 24. Aug. liberat. animæ
& purgatorio.

SEPTI

SEPTEMBER.

In Vigilia Nativitatis B. M. V. Indulg. plenar. ad S. MARIAM de Populo.	7.
Nativitas B. M. V. Indulg. plenar. ad S. MARIAM Rotundam: & 159. mill. ac 790. an. dies 185. item eodem die S. Adriani ad S. MARIAM Majorem ducenti anni.	8.
Exaltatio S. Crucis Indulg. plenar. ad S. Crucem, ac remissio tertiæ partis peccatorum: & 159. mill. ac 64. an. dies 45.	14.
S. Euphemie ad S. Joannem Lateran. mille anni.	16.
S. Eustachij ad S. Sebastianum 140. an.	20.
S. Matthæi Apost. Indulg. plenar. ad S. Laurent. & 130. anni.	21.
SS. Cosmæ & Damiani ad S. Sebastianum septem millia annor.	27.
S. Michaëlis Archang. Indulg. plenar. ad S. MARIAM Majorem: & 154. m. ac 992. an. dies 200.	29.
S. Hieronymi Indulg. plen. ad S. MARIAM Majorem, ubi requiescit corpus ejus: item 160. m. & 790. an. dies 185.	30.
Præterea quidam assignant ad diem 20. Sept. Indulg. plenar. & ad diem 1. 8. 10. 14. 16. & 21. liberat. animæ è purgatorio.	

OCTOBER.

Seraphici P. Francisci, & per totam octavam Indulg. plenar. in ejus Ecclesia trans Tyberim: & ad S. Paulum 158. mille, & 968. anni. dies 285.	4.
S. Lucæ Euang. Indulg. plenar. ad S. MARIAM Majorem, & mille anni.	18.
SS. Simonis & Judæ Apost. Indulg. plenar. ad S. Petrum: & 40. quadragenæ, & totidem anni, & remissio tertiæ partis peccatorum: item 158. mille, & 998. anni, dies 285.	28.
Assignant etiam aliqui ad 1. & 4. Octob. liberat. animæ è purg.	

NOVEMBER.

Omnium Sanctorum Indulg. plenar. ad S. MARIAM Rotundam: item 158. mill. & 662. anni, dies 100.	1.
Commemoratio omnium Fidelium defunctorum, Indulg. plenar. per totam octavam ad S. MARIAM Majorem, & in Ecclesia S. Gregorij: itē 154. mill. & 991. anni, dies 200. & applicari possunt, ut refertur, &c.	2.
Octava omnium Sanctorum, Indulg. plenar. ad S. Petrum, & eodem die ad SS. IV. Coronatos multæ Indulg. ad S. Joannem Lateranensem.	8.
Dedicatio Basilicæ Salvatoris Indulg. plenar. ad S. Joannem Lateranens. item 154. mille, & 983. anni, dies 285.	9.
SS. Tryphonis, Respicij, &c. plures Indulg. ad S. Sebastianum.	10.
S. Martini 300. anni, & totidem quadragenæ ad S. Sebastianum.	11.
Dedicatio Basilicæ SS. Apostol. Petri & Pauli Indulg. plenar. & 11. millia annorum, & totidem quadragenæ, & remissio tertiæ partis peccatorum ad S. Petrum: item 159. mill. & 964. dies 285.	18.
S. Elisabethæ viduæ ad S. Crucem centum anni Indulg.	19.

Λ α α

Præsen-

Dies
mensis.

370

Differtat. Historico-Theolog. P. IV. Cap. X.

21. Præsentatio B. M. V. Indulg. plenar. ad S. MARIAM Majorem.
22. S. Cæcilie Indulg. plenar. in ejus Ecclesia, & ad S. MARIAM in Ara Cæli
item 159. mill. & 790. an. dies 285.
23. S. Clementis Indulg. plenar. in ejus Ecclesia, & ad S. Petrum: item 160.
mill. & 966. ann. ac 150. dies. Et eadem die S. Felicitatis ad S. Cæ-
cem 40. anni.
24. S. Chrylogoni ad S. MARIAM Majorem mille anni.
25. S. Catharinæ ad S. MARIAM Majorem mille anni.
29. S. Saturnini ad S. Sebastianum centum anni.
30. S. Andreæ Apost. Indulg. plenar. ad S. Petrum, & remissio tertie partis pec-
catorum: item 160. mill. & 974. ann. ac dies 45.
Præterea P. Rheita loc. cit. ex alijs assignat Indulg. plenar. per
die 25. & liberat. animæ ad diem 2. 8. 9. 11. 12. & 30. Novemb.

DECEMBER.

2. S. Bibianæ ad S. MARIAM Majorem 8. millia ann.
4. S. Barbaræ ad S. Crucem mille anni.
5. S. Sabbæ Abbat. ad S. Petrum centum anni.
6. S. Nicolai in ejus Ecclesia Indulg. plenar. ac 300. anni, & totid. quadragenæ
eadem die ad S. Crucem 154. mill. & 991. ann. & dies 200.
7. S. Ambrosij Indulg. plenar. ad S. Petrum, & mille anni: & eadem die in Sig-
lia Concept. B. M. V. ad Vesperas Indulg. plenar. ad S. MARIAM de
Populo.
8. Conceptio B. M. V. Indulg. plenar. ad S. MARIAM de Populo: item 160.
mill. & 968. ann. & dies 285.
21. S. Thomæ Apost. Indulg. plenar. ad S. Paulum, & remissio tertie partis pec-
catorum, ac 300. anni.
24. Vigilia Nativit. D. N. JESU Christi Statio ad S. MARIAM Majorem 26.
millia ann. & remissio tertie partis peccatorum.
25. Nativitas Domini nostri JESU Christi Indulg. plenar. in qualibet terna
Mislarum: & ad S. MARIAM Majorem mille anni.
Eodem die in festo S. Anastasie mille anni.
26. S. Stephani Indulg. plenar. ad S. Laurentium, ubi ejus corpus reconditum
item 2. mill. ann. & centum ann. & totidem quadragenæ, ac remissio
tertie partis peccatorum in ejus Ecclesia in monte Cælio.
27. S. Joan. Evang. Indulg. plenar. ad S. Joann. Lateranens. & liberatio animarum
purgatorio: & ad S. Paulum centum anni: item 158. mill. & 790. ann.
28. SS. Innocentium Indulg. plenar. & 40. ann. & totidem quadragenæ ad S. Pe-
trum.
31. S. Sylvestri Indulg. plenar. & decem millia ann. ad S. Joann. Lateranens.
ejus Ecclesia plenaria remissio omnium peccatorum.
Assignant quidam etiam ad diem 8. Decemb. liberationem animarum
è purgatorio.

Indul.

Indulgentia Stationum pro Adventu, Quadragesima, & Festis mobilibus. 264.

- Dominicá I. Adventus ad S. MARIAM Majorem 158. mill. & 790. ann. ac 285. dies Indulg.
 - Dominicá II. Adventus ad S. Crucem 158. mill. & 64. an. ac dies 45.
 - Dominicá III. Adv. ad S. Petrum 158. mill. & 168. ann. ac dies 285.
 - Feriá 4. Quatuor Temporum ad S. MARIAM Majorem 158. mill. & 790. an. ac dies 285.
 - Feriá 6. ad SS. Apostol. 158. mill. & 968. an. dies 285.
 - Sabbatho ad S. Petrum. 158. mill. & 968. an. dies 285.
 - ✠ Dominicá IV. Adv. ad SS. Apostol. 158. mill. & 790. an. dies 285.
- R. P. Gregorius Nazianzenus in *Adoptione Parthenia Part. 3. cap. 12.* refert in Dominica 1. 2. 3. & 4. Adventus, ac Fer. 4. 6. & Sabbatho Quatuor Temporum esse Indulgentiam plenar. Idem affirmat de Dominicis *Septuagesima, Sexagesima, ac Quinquagesima.* Idipsum attestantur complures alij.
- ✠ Dominicá Septuagesimæ ad S. Laurentium liberatio animæ, & 158. mille, ac 968. anni, & 285. dies
 - Dominicá Sexagesimæ ad S. Paulum 155. mille, ac 190. anni, & dies 200.
 - Dominicá Quinquagesimæ ad S. Petrum 158. mille, ac 96. an. & 96. dies 286.

Indulgentia Stationum Quadragesima.

265.

- ✠ Die Cinerum ad S. Sabinam Indulg. plenar. & 155. mill. ac 293. an. d. 285.
- Fer. 5. ad S. Georgium 154. m. & 913. an. dies 285.
- Fer. 6. ad SS. Joannem & Paulum 155. m. & 291. an. dies 200.
- Sabb. ad S. Tryphonem 158. m. & 983. an. dies 285.
- Dominicá I. ad S. Joannem Lateranen. 154. m. & 994. an. dies 285.
- Fer. 2. ad S. Petrum ad vincula 158. m. & 969. an. dies 285.
- ✠ Fer. 3. ad S. Anastasiam liberatio animæ è purgatorio: item 158. mill. & 968. anni, dies 285.
- ✠ Fer. 4. ad S. MARIAM Majorem 159. m. & 290. an. dies 285.
- Fer. 5. ad S. Laurentium in Palisperna 158. m. & 968. an. dies 285.
- Fer. 6. ad SS. Apost. 158. m. & 968. an. dies 285.
- Sabb. ad S. Petrum 158. m. & 968. an. dies 45.
- Dominicá II. ad S. MARIAM in Dominica 158. m. & 968. an. dies 285.
- Fer. 2. ad S. Clemeatem 158. m. & 956. an. dies 250.
- Fer. 3. ad S. Balbinam 155. m. & 293. an. dies 285.
- ✠ Fer. 4. ad S. Cæciliam 159. m. & 790. an. dies 283.
- Fer. 5. ad S. MARIAM trans Tyberim 158. m. & 858. an. dies 285.
- Fer. 6. ad S. Vitalem 158. m. & 958. an. dies 285.
- Sabb. ad S. Marcellum, & S. Petrum 154. m. & 965. an. dies 200.

A a a 2

Domi-

- ✠ Dominicá III. ad S. Laurent. liberatio animæ: item 159. m. & 54. an. dies 100.
 Fer. 2. ad S. Marcum 154. m. & 909. an. dies 200.
 Fer. 3. ad S. Potentianam 154. m. & 991. an. dies 200.
 ✠ Fer. 4. ad S. Sixtum 155. m. & 790. an. dies 100.
 Fer. 5. ad SS. Cosmam & Damianum 154. m. & 991. an. dies 200.
 Fer. 6. ad S. Laurent. in Lucina 154. m. & 991. an. dies 200.
 Sabb. ad S. Sufannam 154. mill. & 911. an. dies 200.
 ✠ Dominicá IV. ad S. Crucem liberatio animæ, & 159. mill. & 60. an. dies 100.
 ✠ Fer. 2. ad SS. 4. Coronatos 159. mill. & 990. an. dies 200.
 Fer. 3. ad S. Laurentium in Damaso 154. m. & 991. an. dies 200.
 ✠ Fer. 4. ad S. Paulum 155. m. & 291. an. dies 200.
 Fer. 5. ad S. Sylvestrum 154. m. & 991. an. dies 200.
 Fer. 6. ad S. Fulebium 154. m. & 991. an. dies 200.
 Sabb. ad S. Nicolaum in carcere 154. m. & 991. an. dies 200.
 Dominicá Passionis ad S. Petrum 159. m. & 964. an. dies 35.
 Fer. 2. ad S. Chryfogonum 154. m. & 991. an. dies 200.
 Fer. 3. ad S. Cyriacum 154. m. & 911. an. dies 200.
 ✠ Fer. 4. ad S. Marcellum 155. m. & 291. an. dies 200.
 ✠ Fer. 5. ad S. Apollinarem 154. m. & 991. an. dies 200.
 ✠ Fer. 6. ad S. Stephanum in monte Cælio liberatio animæ: item 154. mill.
 991. an. dies 200.
 ✠ Sabb. ad S. Joannem ante portã Latinam liberat. animæ: item 158. m. & 49.
 an. dies an. 45.
 Dominicá Palmarum ad S. Joann. Lateran. Indulg. plenar. & 156. m. & 79.
 an. dies an. 301.
 Fer. 2. ad S. Praxedem 155. m. & 65. an. dies 200.
 Fer. 3. ad S. Priscam 161. m. & 551. an. dies 100.
 ✠ Fer. 4. ad S. MARIAM Majorem 185. m. & 662. an. dies 100.
 ✠ Fer. 5. ad S. Joannem in Lateran. 185. m. & 639. an. dies 100.
 Fer. 6. Parasceve ad S. Crucem Indulg. plenar. & 186. m. & 639. an. dies 100.
 Sabb. ad S. Joannem Lateran. Indulg. plenar. & 186. m. & 639. an. dies 100.

266.

Indulgentia tempore Paschali.

- Domicá Resurrectionis ad S. MARIAM Majorem Indulg. plenar. & 162.
 m. ac 162. an. dies 100.
 Fer. 2. ad S. Petrum 158. m. & 968. an. dies 285.
 Fer. 3. ad S. Paulum 155. m. & 291. an. dies 200.
 ✠ Fer. 4. ad S. Laurentium extra muros liberat. ite animæ, 159. m. & 291. an. dies 200.
 Fer. 5. ad SS. Apost. 568. m. & 968. an. dies 285.
 Fer. 6. ad S. MARIAM Rotundam 168. m. & 968. an. dies 285.
 Sabb. ad S. Joannem Lateran. 156. m. & 859. an. dies 30.
 Domicá in Albis ad S. Pancratium 161. m. & 555. an. dies 100.
 Fer. 2. 3. & 4. Rogationum indulg. plen. item fer. 4. liberat. animæ.

- In festo Ascensionis Indulg. plenar.
 In Vigilia Pentecostes Indulg. plenar.
 Dominicâ Pentecostes ad S. Petrum indulg. plen. ac 158. m. & 968. an. d. 285.
 Fer. 2. ad S. Petrum ad vincula Indulg. plenar. & 158. m. & 968. dies 285.
 Fer. 3. ad S. Anastasiam indulg. plenar. & 158. m. & 968. an. dies 285.
 * Fer. 4. ad S. MARIAM Majorem Indulg. plen. & 158. mill. & 790. an. d. 285.
 * Fer. 5. ad S. Laurentium Indulg. plenar. & liberat. animæ: item 158. mill. & 968. an. dies 285.
 * Fer. 6. ad SS. Apost. Indulg. plenar. & 158. mill. ac 968. an. dies 285.
 * Sabb. ad S. Petrum Indulg. plen. & liberat. animæ: itē 159. m. 964. an. d. 285.
 * Dominicâ SS. Trinitatis Indulg. plenar. & liberat. animæ ex purgat.
 In festo Corporis Christi, ac per ejus octavam Indulg. plenar.
 * Fer. 4. 6. & Sabb. Quatuor Temporum Septembris Indulg. plen. & liberatio animæ ex purgatorio.

Non pauci affirmant, à die cinerum inclusivè, omnibus diebus Dominicis, ac Ferijs totius Quadragesimæ, & hebdomadæ Resurrectionis, usq; ad Dominicam in Albis, præter designatas supra indulgentias, esse etiam in prædictis Stationibus indulgentiam plenariam; quod impensè observandum est.

Advertendum etiam, quod asserunt complures, in tribus adminis Ecclesijs Romæ esse quotidie indulgentiam plenariam, seu remissionem omnium peccatorum. Quod verò in permultis diebus, ut supra vidimus, præter plenariam, etiam partialis tot annorum, vel dierum &c. indulgentia concedatur, referendum est ad diversa tempora, diversosq; Pontifices ac concessiones: fieri quippè potuit, ut prius concessa fuerit indulgentia plenaria, & postmodum addita fuerit tot annorum, dierum, vel quadragenarum &c. quod ideò factum credit Corduba: ut si forsan causa indulgentiæ non fuerit sufficiens ad plenariam indulgentiam, saltē valeat ad illos annos, dies vel quadragenas &c. obtinendas. Quia, juxta communem Theologorum ac Canonistarum sententiam, ad valorem indulgentiæ inter cætera requiritur causa æquivalens, & illi proportionata, adeò ut si improportionata sit, atque insufficientis pro indulgentia plenaria, valeat quidem indulgentia, non ad remissionem tamen totius pænæ, sed partis tantum, juxta proportionem causæ. Licet autem nobis persuadere debeamus, quod causa, ob quam Pontifex indulgentiam plenariam concedit, semper sit illi proportionata, & adæquata, de hoc tamen omnimodam & physicam habere nequimus certitudinem:

Ad Indulgentiæ valorem requiritur causa proportionata ac sufficiens.

Quid si omninò talis nō sit?

evenireque potest, ut quoad DEUM non sit æquata, ac efficiens.

*Tom. 4. in
3. p. disp.
50. sect. 4.
n. 9.*

Videtur etiam verisimile P. Suarez, in tali casu, maxime eodem tempore, & ab eodem Pontifice, plenaria, & partialis indulgentia concessa sit, quod ultra indulgentiam plenariam quæ sibi lucratur, concedi alios dies & annos indulgentiæ, ut per modum suffragij offerre illos possit, etsi in rescripto hoc expressè declararetur: quia (quod credendum est) illud non frustra conceditur, verum aliquo modo utili; non occurrit autè alius modus, quo possit talis indulgentia integrum habere effectum, aut addere alicujus esse utilitatis.

C A P U T XI.

Quæ sit ista indulgentia & peccatorum omnium remissio, quàm verè pœnitentibus (uti supra Capite VII. dictum est) polliciti sunt HONORIUS III. & NICOLAUS IV. & qua pro illius consecutione præstanda sint?

267.

Idem est concedere omnium peccatorum veniam, ac indulgentiam plenariam.

Indefinita dispositio in jure æquipollet universali, maxime in materia indulgentiarum.

DIXIMUS supra Capite VII. HONORIUM III. & NICOLAUM IV. verè pœnitentibus omnium peccatorum veniam pollicitos fuisse. Certum est autem in hac indulgentia non esse sermonem de venia peccatorum quoad culpam, hanc enim Pontifex non relaxat per ullam indulgentiam, ut quæ semper supponit culpam esse remissam, intelligitur debemus de venia omnium peccatorum, quoad pœnam, quæ incidit cum indulgentia plenaria, ita quod idem sit polliceri remissionem omnium peccatorum, ac polliceri indulgentiam plenariam.

Pro declaratione verò hujus indulgentiæ advertendum est quod Pontifices præfati illam non limitarunt ad aliquod determinatum tempus, nec ad aliquas determinatas vices, puta ad semel in anno, vel in mense, vel in hebdomada, sed illam indefinitè concesserunt: indefinita autem dispositio in jure, præsertim in materia indulgentiarum, æquipollet universali, ideo ista concessio intelligenda est pro quolibet tempore, & pro qualibet die, maxime cum non

fit major ratio, cur ad unum tempus, vel ad unam diem, quam ad alteram limitetur; vel igitur pro nullo tempore intelligenda est, quod dici nequit, vel intelligenda pro quovis tempore, & pro qualibet die, ita ut Fideles quotidie visitando aliquam nostram Ecclesiam, servatis servandis, plenariam indulgentiam consequi possint.

Sed dices, ex dictis sequi, quod Fideles nedum semel, sed etiam pluries possint eodem die lucrari dictam indulgentiam plenariam; quia illa nec limitata est ad determinatum tempus, nec ad determinatas vices, ita ut semel tantum in uno die possit obtineri. Huic rationi dant manus nonnulli, dum censent, quod virtute similis indulti, possit quis uno, eodemque die devotè visitationem Ecclesie repetendo, aliaque injuncta opera pia præstando, nisi indulgentia plenaria sit limitata ad unam vicem pluries illam assequi: dummodo post eam semel obtentam peccatum aliquod mortale, vel veniale committat, cujus remissionem eodem quoque die per pœnitentiam obtineat; & hæc sententia probabilis est; præsertim, si sermo sit, de indulgentia brevi tempore duratura, uti est indulgentia Jubilæi: at si loquamur de perpetua, ut est nostra, mihi probabilior videtur sententia illorum, qui existimant plenariam indulgentiam per similia indulta indefinitè concessam, non posse quidem limitari ad semel in anno, vel in mense, vel in hebdomada, quia omnis hujusmodi limitatio voluntaria videtur, limitandam tamen esse ad semel in uno, eodemque die; quia alioquin videretur tanta indulgentia imprudenter, modoque minus rationabili concessa.

Sed dubitare quis poterit, quæ ratione indulgentia hæc, de qua loquimur, connumeretur inter indulgentias nostras Ecclesias visitantibus concessas, cum in illa nulla fiat mentio de onere nostras visitandi Ecclesias; imò nec constat, quod intuitu Religionis Carmelitane concessa fuerit, atque propterea non videtur connumeranda inter indulgentias nostri Ordinis, vel ejus intuitu concessas; & augetur difficultas, si consideremus quod licet secundum Theologos possit interdum, absque injunctioe alicujus pij operis faciendi, indulgentia concedi; puta, si concedatur ratione gratitudinis alicui Principi, propter obsequia Ecclesie exhibita, in quo sine impositione novi operis sit sufficiens ratio ad talem indulgentiam impertientiam, consequendamque: regulariter tamen Pontifices indulgentias concede-

Possunt Fideles quotidie visitando Eccles. aliquam nostram hanc Indulg. obtinere.

At non pluries uno eodemque die, & quare hoc?

268.

Utrū hæc Indulg. sit concessa intuitu Religionis Carmelit. & annumeranda Indulg. visitant. Ecclesias illius?

concedere non solent, absque injunctioe pij alicujus operis, puta visitandi Ecclesiam, fundendi preces, elargiendi eleemosynas &c. In nostra autem indulgentia nullum apparet opus pium injungi ac requiri: nec valet dicere, in Bulla à Pontifice exigi pœnitentiam quia non videtur pœnitentia exigi, tanquam opus injunctum per consecutione talis indulgentiæ, sed ut conditio necessario præposita, ut Fideles capaces sint fructus indulgentiæ.

Ad dissolvendas istas difficultates necesse erit recurrere ad præ citatam SIXTI IV. Bullam, *Dum attenta meditatione*, ex qua facta sumpta indulgentia, de qua loquimur, in qua SIXTUS hæc habet *Honorius III. & Nicolaus IV. verè pœnitentibus, & porrigentibus manus ad preces domibus nostris, & Fratribus, veniam omnium peccatorum polliciti sunt* : quo evidenter apparet hanc indulgentiam fuisse concessam in nomine Ordinis nostri, cum injunctioe operis pij, erogandi scilicet eleemosynas nostris domibus & Fratribus.

Quanam præstanda sint ad consequendam hanc plenam Indulgentiam?

Cæterum, quia necdum satis constare videtur, quanam opera pia faciendâ sint Fidelibus pro lucranda dicta indulgentia, cum sublata sint *manus adjutrices*, recurrendum quoque erit ad GREGORII XII. Bullam, *Vt laudes*, in qua, ut *supra Cap. 8.* observavimus, Civitas sua revalidando nostras indulgentias, clausulam habentes, *rogandi manus adjutrices*, eas commutavit in alia opera pia, inter quorum unum est, visitare Ecclesias nostri Ordinis, quare ex his sufficienter constat, quanam opera pia præstanda sint à Fidelibus pro dicta indulgentia adipiscenda; videlicet, ut contriti & confessi aliquam Ecclesiam nostram visitent, in eaque, ut supra dictum, orent &c. nec minus ex his liquet, quàm jure merito ista indulgentia inter illas concessatur, quæ nostras Ecclesias visitantibus concessæ sunt. Ita Reverendissimus P. Stratus.

CAPUT XII.

Vtrum Christi Fideles, visitando Ordinis Carmelitarum Ecclesias, aliquando consequi valeant indulgentiam plenariam, præter illas, de quibus tribus proximis egimus Capitibus?

269.

QUOD Fideles visitando, servatis servandis, Ecclesias nostri Ordinis, obtinere possint multas, variasque indulgentias partiales, tot scilicet annorum, quadragenarum, & dierum evidenter colligitur ex *Summario* illarum, in Bulla GREGORII XIII. contento, & supra *Capite septimo* producto; minus evidenter tamen apparet, an etiam possint aliquando aliquam totalem seu plenariam indulgentiam, præter indulgentias Stationum, & eam, de qua proximè egimus, lucrari, quia non videtur, aliquis Pontifex ex relatis in illo *Summario* expressè concessisse indulgentiam plenariam.

Satisfaciendo huic dubitationi Reverendiss. Theodorus Strattius, dicit *primò*, quod Fideles piè visitando Ecclesias nostras in multis anni diebus assequi possint indulgentiam plenariam: videlicet in festis Nativitatis Dominicæ, Paschæ, Pentecostes, Assumptionis, Nativitatis, Annuntiationis, Purificationis DEI Genitricis MARIE, SS. Apostolorum Petri & Pauli, omniù Sanctorum, in duobus festis S. Crucis, Nativitatis S. Ioannis Baptistæ, sanctorum Martyrum Fabiani & Sebastiani, & in die Parasæves, & per octavas præfatarum Festivitatum, & in vocabulis omnium Ecclesiarum nostri Ordinis. Quandoquidem ADRIANUS II. STEPHANUS V. SERGIUS III. JOANNES X. JOANNES XI. SERGIUS IV. & INNOCENTIUS IV. omnibus Christi Fidelibus verè pœnitentibus, contritis & confessis, qui præfatas Ecclesias piè visitaverint, in præfatis festivitatibus, & earum Octavis, tertiam partem omnium peccatorum in Domino relaxarunt; ut patet ex dicto *Summario*, num. 2.

Postèa CLEMENS III. ALEXANDER II. GREGORIUS V. & GREGORIUS VII. in præfatis festivitatibus, & in qualibet earum, eandem gratiam largiti sunt; ut videre est in eodem *Summario*, num. 3. Et sic habemus jam piè visitantibus nostras Ecclesias fuisse

Bbb

conces-

Capite 18. Instructio- nis pro Carm. Roma edita an. 1640.

Possunt Fideles visitando Eccles. Carmelit. in pluribus anni diebus plenar. indulgent. adipisci.

concessas in diebus supradictis, duas indulgentias tertiæ partis omnium peccatorum. Deindè NICOLAUS V. ut patet ex eodem *Summario, num. 11.* omnes indulgentias & peccatorum remissiones à Romanis Pontificibus, Prædecessoribus suis in præfatis diebus, & festis concessas, *motu proprio* duplicando, confirmavit: duplicando autem NICOLAUS V. omnes indulgentias suorum Prædecessorum, duplicavit etiam duas indulgentias tertiæ partis omnium peccatorum, per quam duplicationem efficitur sine dubio una indulgentia talis, seu plenaria; quam propterea Fideles aliquam nostram Ecclesiam piè visitando, in uno ex præfatis festis, sive diebus, si coram & confessi fuerint, lucrari poterunt.

270.

hoc, sit.

Dicit *secundò* idem Reverendissimus P. Stratus, esse valde probabile quod etiam si NICOLAUS V. *motu proprio* non duplicavit indulgentias suorum Prædecessorum, possent nihilominus Fideles visitando nostras Ecclesias, in præfatis diebus ac festivitibus, indulgentiam plenariam consequi. Perpendendum quippè est, quod septem Romani Pontifices relati in *Summario, num. 2.* concesserint omnibus Christi Fidelibus, qui in præfatis festis nostras Ecclesias visitarent, remissionem tertiæ partis omnium peccatorum; eum autem certum sit, quod non omnes in uno, eodemque tempore, sed in diversis Pontificatum assumpti fuerint, & certum etiam sit, quod non omnes simul & conjunctim eandem tertiam peccatorum partem relaxarunt, sed unus post alium, non possumus dicere, quod omnes eandem tertiam partem relaxaverint, sed quod unusquisque eorum unam, non omnem enim dicitur in *Summario*, quod unus Pontifex remissionem tertiæ partis peccatorum ab alio concessam confirmaverit, sed de omnibus dicitur, quod tertiam partem relaxarunt; cum igitur tres tertiæ partes omnium peccatorum remissæ, constituent unam indulgentiam plenariam, consequens est, ut tot remissiones tertiæ partis omnium peccatorum, à tot Pontificibus concessæ, unam plenariam indulgentiam constituent.

Quùm autem præfati Pontifices concesserint remissionem tertiæ partis omnium peccatorum, non solum in festis supra relatis, verum etiam in eorum octavis, & cum nonnulla festa ex recentis in *Summario*, secundum usum Ecclesiæ, Octavas non habeant, ut sunt utriusque festum S. Crucis, nec non sanctorum Martyrum Fabiani & Sebastiani.

Riani, & diei Parasceves, per festiuitates, in quarum octauis præfati Pontifices remissionem tertiæ partis peccatorum relaxarunt, intelligere debemus, meo iudicio, eas festiuitates tantum, quæ secundum usum Ecclesiæ Octavas habent.

SED quæret aliquis, an pro assequendis in uno die tribus remissionibus tertiæ partis peccatorum, à diversis Pontificibus nostras Ecclesias visitantibus concessis, sufficiat semel tantum aliquam Ecclesiam nostram visitare, vel ter repetenda sit visitatio eodem die? Videtur probabile, quod sufficiat unica visitatio, juxta sententiam illorum, qui censent (ut supra Cap. I. diximus) nos uno, eodẽq; actu posse consequi plures indulgentias diversis vijs concessas: ut si exempli causa, quis habeat plures imagines, aut numismata diversis benedictionibus affecta, & per singulas benedictiones sit concessa indulgentia decem dierum, semel recitanti orationem Dominicam, quod possit quis per unicam recitationem orationis Dominicæ, lucrari tot decem dies indulgentiarum, quod imagines benedictas habuerit, siue juxta numerum Imaginum benedictarum; & si duo Pontifices concesserint facienti tale opus, puta visitanti Ecclesiam aliquam, indulgentiam viginti annorum, qui semel illud opus fecerit, seu Ecclesiam visitauerit indulgentiam quadraginta annorum consequetur. Horum fundamentum est, quia uno, eodemque actu possunt impleri plures obligationes, puta uno eodemq; jejunio, obligatio præcepti Ecclesiastici, & voti emissi: pari igitur ratione poterunt Fideles unico actu, puta unica visitatione Ecclesiæ, pluribus satisfacere obligationibus pro indulgentiarum adeptione: ac proinde plures indulgentias acquirere. Multi nihilominus oppositum sentiunt, hac ratione ducti: quia unaquæq; indulgentia illum, per quem adipiscenda est, postulat actum, qui sit causa partialis talis concessionis, cum autem actus sit finitus, quo ad plures, vel pro pluribus indulgentijs applicatur, minor erit in singulis, & per consequens, licet sit proportionata causa ad unam, non tamen ad multas; & hæc sententia solidiori videtur nitifundamento, & sine dubio tanquam tutior consulenda est.

Videtur tamen mihi, juxta dicta supra num 228. distinguendum; aut enim opus, quod injungitur pro lucranda indulgentia, non est adstrictum alicui determinato tempori, sed simpliciter impositum, puta semel jejunare, vel visitare Ecclesiam &c. non determinando tem-

271.

Utrum pro his indulgentijs sufficiat unica Ecclesiæ visitatio?

pus & diem, & tunc non sufficit pro obtinendis pluribus indulgentiis semel jejunare, vel visitare, quia unaquæque indulgentia, illud opus independenter ab alia exigit: vel est alicui tempori adstrictum, & in isto casu, si semel tantum in tali tempore determinato fieri potest, puta Sacramentum Eucharistiæ recipere in tali festo, vel jejunare in tali vigilia, tunc per unum & idem opus possunt obtineri plures indulgentiæ, dummodo aliundè sit causa sufficiens talis concessione, quia opus præscriptum in tali die non potest multiplicari, nec in alio differri; at si opus eodem possit die repeti, ut visitatio Ecclesiæ, quæ pluries eodem die fieri potest, pro pluribus indulgentiis, ob eandem modo assignatam, necessariæ erunt plures visitationes; & sine dubio hæc sententia, tanquam tutior, & solidiori nixa fundamento, licet in se teri sua non desit probabilitas, præferenda videtur. Ut igitur Fideles magis certi sint, ac securi de consecutione præfatæ indulgentiæ, visitando in una ex prædictis festivitatis, & in eam Obsequium aliquam nostram Ecclesiam, ter visitatio repetenda erit.

Idem censet Antonius à Spiritu sancto in Directorio Regular. disp. 5. sect. 4. num. 68.

272.

Visitatio Ecclesiæ, ut sit congrua, debet esse pia & quid ad hoc requiratur?

Et quoniam pluries supra diximus, indulgentias fuisse concessas Fidelibus piè nostras Ecclesias visitantibus, ad denotandum sufficere quamlibet visitationem; advertendum est, visitationem Ecclesiæ, ut piè fiat in præfati casu, debere fieri in honorem DEI, at DEIPARÆ Virginis, vel Sanctorum ejus, animo etiam consequendi indulgentias, & regulariter preces aliquæ fundendæ sunt, nullam autem precatio magis erit proportionata, quàm DEUM orare pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, & sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione.

Licet autem Capite VIII. dixerimus GREGORIUM XIII. commutasse manus adjutrices porrigendi elemosynas nostris Religiosis domibus in alia opera pia, & quod Fideles non possint, visitando nostras Ecclesias, indulgentias consequi, nisi exercent præfata opera, id intelligendum venit tantum de indulgentiis, quæ concessæ fuerant, ob manus adjutrices, & quæ, cum fuissent revocæ à PIO revalidavit easdem GREGORIUS XIII. commutando manus adjutrices in alia pia opera, non vero de illis, quæ concessæ fuerant, ob clausula porrigendi manus adjutrices; cum igitur Pontifices, concesserunt veniam tertie partis peccatorum, nullam injunctam obligationem porrigendi manus adjutrices, sed eam concesserunt

omnibus, qui contriti & confessi pie nostras Ecclesias visitaverint, ad nullum aliud opus sunt adstringendi, quam ad piam visitationem Ecclesiarum, modo supra declarato.

Esto autem etiam supra dixerimus, valde probabile esse, per hanc clausulam *contriti & confessi*, injungi Confessionem actualem, nihilominus sua non caret probabilitate, sufficere perfectam contritionem cum Confessione in voto, dummodo simul non praescribatur susceptio Eucharistiae, uti non praescribitur pro indulgentijs, de quibus loquimur, Fideles, licet actu non fuerint confessi, modo probabiliter perfectam habeant contritionem, simulq; propositum confitendi suo tempore, non debent, servatis alijs servandis, nostrarum Ecclesiarum visitationem intermittere, cum probabile sit, eos nihilominus praefatas indulgentias luerari posse.

CAPUT XIII.

De Indulgentijs ab URBANO VI. cunctis Fidelibus, intuitu Ordinis Carmelitarum, concessis.

QUIA sanctissimi Vatis ELIAE Successores, primi omnium Fidelium (ut manifeste tradunt Lectiones secundi Nocturni officij Divini festi Commemorationis solennis B. MARIE V. de monte Carmelo à sacra Rituū Congregatione non semel approbatæ) in monte CARMELO, Sacellum eidem beatissimæ Virgini MARIE construxerunt, & ad illud quotidie sapius convenientes, ritibus pijs, precationibus ac laudibus illam veluti singularem Ordinis tutelam, in principio Evangelicæ prædicationis coluerunt, passim ab omnibus, Fratres B. MARIE de monte Carmelo, appellari cœperunt. Hoc ipsum, præter alios complures, Joannes Trithemius Lib. 1. de ortu & progressu Ord. Carm. Capite VII. confirmat his verbis: Sicut ex veterum lectione didicimus titulum hunc Carmelitæ maxime convenire scimus; quos ab exordio sue institutionis DEI Genitricem semper in maximo honore & reverentia habuisse non dubitamus. Enimvero non diu post Domini passionem, crescente per Judæam fide Christiana, Fratres montis CARMELO, Capellam in ejusdem montis latere, in DEI Genitricis honorem construxerunt.

273.

Quinam
primi om-
nium Tem-
plum aut
Sacellum
in hono-
rem SS.
Virgin. e-
regerint.

Cur, &
quando
Carmelita
Fratres B.
MARIE
V. appel-
lari cœpe-
runt.

Bbb 3

struxerunt.

struxerunt : eamq; in Ordinis sui Advocatam & Patronam elegerunt , & Fratres ejus deinceps appellati sunt. Sicut ergò à CARMELO Carmelita , ita à CEPPELLA quàm edificarunt , usq; in hodiernum diem , FRATRES BEATISSIMAE DEI GENITRICIS appellantur. Et digna quidem denominatio , ut qui Dei Matrem speciali semper amore venerantur , etiam illius sint titulo decorati. Hactenus ille. Speciosissimum hunc titulum , licet non pauci Romani Pontifices confirmaverint , nonnulli , maximè in Anglia , spiritu invidiæ & invidia concitati , vehementer impugnarunt , asserentes Carmelitas non *Fratres B. MARIAE DE I Genitricis* , sed ejusdem Montis Eremiticæ , inhabitantis montem Carmeli , per Angelum conversos nuncupandos.

Impugnatores Ord. Carmeli divinitus morte subitanea plectuntur.

Nota admirandum prodigium circa statuam beatiss. Virg. **MARIAE** in favorem Carmelitarum.

274.

Urbanus VI. singulares confert indulgent. omnibus Carmelitarum Ordinem

Ad malevolos hos æmulos comprimendos , ac Carmeli Ordinis titulum tuendum ac propugnandum celeberrima Universitas Cantabrigiensis anno 1374. die 23. Februarij solemne decretum promulgavit : & plures ex impugnatoribus (Cæli Regina Clientum fuorum causæ patrocinate) subitanea morte mox divinitus sublati sunt. In eum Cestriæ in Anglia , solemnis eo tempore processio instituta fuit , in qua cum , juxta suum ordinem procedentes Carmelita , transisset , ante quandam ligneam DEIPARÆ Virginis imaginem , quæ proximè illis erat veneratione , dicerentq; , ei sese inclinantes : **MARIA.** Ligneæ imago eos capite inclinato resalutat , dignitate eisdem extenso , ter elatiori voce dicit : **ECCE HI SVNT FRATRES MEI.** Hoc tam rarò prodigio , DEIPARA Virgo divinitus manifestare voluit , quàm sibi probetur , & complacet præfatus Ordinis titulus ac nuncupatio. Vide sis hæc fusiùs conscripta apud *Lezana in Mariano Patronatu Cap. 5. num. 3.* Franciscum Porelium *Lib. de antiquis Ord. Carm. Tract. de Miracul. B. M. V. de monte Carmelo* , Dantes à Virg. **MARIA** & alios.

TANDEM causa hæc , per Illustriss. D. Bartholomæum Cardinalem S. Marcelli Presbyterum Cardinalem defertur ad URBANUM Pontificem Maximum ; qui ut detrahentium ac contradicentium ora obstrueret ac confunderet , titulumq; ab aliquot jam sæculis confirmatum , & à suis Prædecessoribus multoties confirmatum , magis commendaret , omnibus Christi Fidelibus , qui Ordinem ipsum , seu Fratres ejusdem Ordinis , *Ordinem* , seu *Fratres beatissima MARIAE Genitricis DEI de monte Carmelo* vocaverint , nominaverint , seu appellaverint

si in gratia extiterint, indulgentiam trium annorum, & tot quadragenarum perpetuis temporibus duraturam concessit, anno 1380. Pontificatus sui anno secundo. Hanc indulgentiam postmodum confirmarunt SIXTUS IV. JULIUS II. ac GREGORIUS XIII.

Quoniam verò hæc indulgentia primum ab URBANO VI. non per Bullam, sed vivæ vocis oraculo concessa fuerit, non tamen ideo censendum est, fuisse revocatum ab URBANO VIII. per Constitutionem incipientem, *Aliàs felic. recordat. Gregorius Papa XV. sub die 20. Septemb. ann. 1631. in qua revocantur omnes concessiones, & gratiæ vivæ vocis oraculo, etiam ad instantiam Cardinalium concessæ, & ipsorum manu firmatæ.*

PRIMÒ, quia complures viri doctissimi existimant, in præfata revocatione minimè comprehendi concessiones indulgentiarum, siquidem Pontifex eas solum concessiones, gratiasq; vivæ vocis oraculorum, quæ à nonnullis minus canonica interpretatione extendebantur, ac perperam in Ecclesiasticæ disciplinæ jacturam executioni demandabantur, qui adæquatus fuit hujus revocationis finis, ut colligere est ex his ipsius Constitutionis verbis: *Sapè ab his, in quorum favorem emanarunt, minus canonica interpretatione extendi, & perperam in disciplina Ecclesiastica detrimentum executioni demandari: idcirco, quantum cum Domino possumus, his & alijs malis occurrere volentes, motu proprio &c. Constat autem indulgentias, ac præsertim hanc, de qua differimus, haud extendi minus canonicè, nec in disciplinæ Ecclesiasticæ detrimentum executioni demandari, nec ex illa ullum sequi malum, aut cuiquam aliud quod inferri præjudicium, ex quo fit, ut quoad eam cesset adæquatus Constitutionis, dispositionisq; ejus finis; cessante autem fine adæquato Apostolicæ alicujus Constitutionis, cessat juxta unanimum Doctorum sensum & ipsa Constitutio, ejusq; dispositio.*

Secundò, quia Pontifex in dicta Constitutione non revocat absolute, & universaliter omnes concessiones, gratiasq; vivæ vocis oraculo quibusvis personis concessas, sed illas duntaxat, quæ concessæ fuerant Superioribus, ac personis cujuscunq; Ordinis, Congregationis, instituti, ac Societatis, vel ipsis Ordinibus, Congregationibus, Institutis ac Societatibus, uti ex his patet verbis: *omnia & singula privilegia, facultates, licentias, ac gratias quascunq; per summos Pontifices Prædecessores nostros, ac per nos, vivæ vocis oraculo, & S. Rom. Ecclesiæ Cardo*

vel ejus Religios nuncupantes, Ordines vel Fratras B. MARIÆ V. de monte Carmelo.

275. Probatum, hanc indulgentiam nunquam fuisse revocatum.

Quænam vivæ vocis oracula ab Urbano VIII. revocata fuerint?

Cardinalium quorumcumq; manu firmata, quibuscumq; Generalibus, Provincialibus, ceterisque Superioribus, & personis cuiusvis Ordinis, Congregationis, Instituti & Societatis, sive Sacularibus sive Regularibus, vel etiam ipsi Ordines, Congregationibus, institutis & Societatibus, etiam Societati IESU, aut quocumque rite seu presbyteris, aliisque personis predictis, quacumq; de causa &c. revocantur sententiam revocamus. Quare sub hac revocatione minime continentur concessiones ac gratia viva vocis oraculo concessa alicui personae particulari, quae non sit de aliquo Ordine, Congregatione, Instituto vel Societate: nec etiam concessa omnibus Christi Fidelibus indulgentia verò, de qua modo differimus, non fuit concessa Ordini nostro, nec nostris Fratribus, sed omnibus Christi Fidelibus vocantibus, nominantibus & appellatibus &c. ergo in praefata revocatione non continetur.

276.

Privilegia
viva vocis
oraculo
concessa,
& ab alijs
Pontifici-
bus ex cer-
ta scientia
innovata,
ac de novo
concessa,
non fuere
per Urbani
VIII. con-
stitutione
revocata.

TERTIO valde probabilis, & mihi certa videtur sententia doctorum asserentium, illa privilegia, quae primum viva vocis oraculo concessa fuere, ac postmodum ab alio Pontifice ex certa scientia innovata, & de novo concessa, non fuisse revocata per praedictam URBANI VIII. Constitutionem. Quia cum confirmatio ex certa scientia, & innovatio vim habeant novae concessionis, privilegia quae prius tantum viva vocis oraculo concessa fuerant, sed postea Sede Apostolica ex certa scientia confirmata, & innovata, post talem confirmationem & innovationem censentur concessa, necum viva vocis oraculo, verum etiam per Bullam: Constitutio vero URBANI gratias viva vocis oraculo solum concessas revocat; quales non sunt ista hae URBANI VI. indulgentia non est: licet enim ab ipso anno 1380. primum viva vocis oraculo concessa fuerit, postmodum revocata fuit a SIXTO IV. per Bullam incipientem, *Dum attempta medicina* sub dat. Romae ann. 1477. Kalendis Aprilis, Pontificatus sui anno sexto, fuit ex certa scientia approbata, innovata, & de novo concessa; cum Sanctitas sua in dicta Bulla, *ex certa scientia, & nostra approbatione* approbaverit, innovaverit, ac de novo concesserit singulas indulgentias, ac alias spirituales, & temporales gratias Ordini B. Mariae de monte CARMELO, & illius domibus, Ecclesijs & personis in genere, vel in specie quomodolibet concessas &c. cum autem dictio *quomodolibet* secundum Doctores complectatur omnia, & quocumque modos, nullamque patiatur exceptionem, dicendum erit,

TUM IV. confirmasse, innovasse ac de novo concessisse indulgentias à suis Prædecessoribus quovis modo, sive per Bullam, sive per Oraculum concessas, ac proinde etiam indulgentiam, de qua agimus: quæ propterea, cum non modo sit concessa per Oraculum URBANI VI. verum etiam per Diploma SIXTI IV. nullatenus comprehenditur, sub revocatoria vivæ vocis Oraculorum Constitutione URBANI VIII. Nec solus SIXTUS IV. verum etiam GREGORIUS XIII. in sua Bulla incipiente, *Ut laudes*. Dat. Romæ Pontificij sui anno sexto, Christi 1577. die 18. Septemb. prædictam URBANI VI. indulgentiam approbavit, confirmavit, innovavit &c.

Quinam Pontifices hanc confirmaverint indulgentiam?

277.

NOVA prorsus, omniq; admiratione digniss. visa est R. P. Theophilo Raynaudo *Part. 1. Cap. 3.* Operis sæpius citati, hæc URBANI VI. indulgentiarum elargitio, & mirificè benevolus in Marianum Ordinem affectus, quod abundè produnt subjecta ejusdem verba, & discursus. [Et quidem (inquit) hæc URBANI largitas, plurimorum subsequentiū Pontificum confirmatione stabilita adeò honorifica huic sacro Cœtui est; ut stuporem injiciat attentius eam consideranti. Concessas sanè indulgentias legi, certas pro aliquo orationes fundentibus, v. g. INNOCENTIUS IV. decem dies indulgentiarum elargitus est, precantibus pro Rege Francorum, ut refertur in Glossa Pragmaticæ sanctionis, & à Selva in Opere de Beneficijs. Adjecit ad eam summam CLEMENS Papa 100. dies, Joanne Ferraldo teste. Cumulavit insuper eam largitatem LEO X. anni integri erogatione, ut est apud Benedictum ad caput *Raynutius*, & apud Heliam Turonensem in Concordatorum defensione. Celebratur hæc è censu Theauri Ecclesiastici deprompta largitas. Et tamen agitur de Rege, nec qualicunq; sed de Ecclesia DEI jam olim benemeritissimo. Nec confertur indulgentia, nisi fundentibus orationem. Et est indulgentia aliquot dierum, & tandem nonnisi anni unius. Res hic est prorsus alia. Nam agitur de pauperculo aliquo Religioso, in quem quis incurrat, casu factum sibi obvium: nec mandatur precatio ulla, vel genuflexio, aut demissionis signum quodpiam: sed precisè deposcitur, ut quis dicat de obvio sibi Carmelita: *Ecce Frater gloriosissima Virginis MARIÆ*. Stipendium verò indultum est multò auctius; triennij scilicet, & totidem Quadragenarum. Me sanè (ut præmittebam) hæc exornatio stupore defigit. Est enim ornamentum genus, quod

Notanda P. Raynaldi hujus gratiæ Pontificiæ ponderatio. In proæm. 3. verb. *meretur* quæst. 23. privil. 3.

Ccc

quod nunquam legi, nunquam audivi, in alio quocumque eventu esse collatum, ut ad nudam appellationem, aut demonstrationem certæ superstitis personæ, haud tenue stipendium promatur è Thesaurò Ecclesiastico. Sed nimirum perspexere Pontifices, tenerrimum DEIPARÆ affectum erga hunc Ordinem, velut abs se editum, & mammis pietatis lactatum, & in Filiorum ac Fratrum sortem ad optatum. Ideoque merito censuerunt, tantæ Matris affectum ea gratitudinis significatione esse recolendum; & Fideles ad id præstandum, indulgentiarum illecebra esse pelliciendos. Et hæc quidem filiatio ac fratria, prærogativa est Ordinis Carmelitani jam ab ejus cunabulis, auspice DEIPARA.]

C A P U T XIV.

Referuntur aliæ eximia indulgentiæ à diversis Pontificibus in perpetuum concessæ.

278.

Indulg. ad instantiam PP. Carm. Discalceatorum Fidelibus concessæ.

IXTUS V. ad instantiam, & intuitu PP. Carmelitarum. Discalceatorum benignissimè concessit, anno 1587. die 11. Julij, per Constitutionem incipientem, *Redatur &c.* omnibus Christi Fidelibus subjectas hic indulgentias, nunquam hæctenus revocatas, quibus etiam Confratres nostri frui valent. De

Indulgentiæ SS. nomina IESU aut MARIÆ reverenter nominantium.

Nota pro hac indulg. plen. in articulo mor-

omnipotentis DEI misericordia (verba sunt Pontificis) ac beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus *Authoritate consisti*, FF. *Discalceatis*, & *Christi Fidelibus*, qui in illorum Ecclesijs Ferijs quintis Misse, centum: qui vero prædicationi, aut Lectioni Verbi DEI interfuerint, alios centum: nec non qui ad orandum interim accesserint, quinquaginta dies; qui denique, confessi eo die ibi communicaverint, tres annos, & totidem quadragenas, de eis injunctis, aut alias quomodolibet debitis pœnitentijs, misericorditer in Domino relaxamus.

Et quia non est aliud nomen sub Cælo, in quo oporteat nos salvos fieri, nisi nomen IESU, idcirco omnibus & singulis Christi Fidelibus, qui hoc modo salutariter alios, nempe suo vulgari aut latino sermone Laudetur Jesus Christus: & his, qui responderint: in sæcula, vel amen, aut semper: utriusque tam salutaribus, quæ respondentibus, quinquaginta, ubicumque id factum fuerit: qui autem nomen IESU ore nominaverint reverenter, vel nomen MARIÆ virginis quinquaginta; qui vero in mortis articulo ore, vel corde (si ore non potuerint) idem nomen in-

vica.

vocaverint, dummodò ante habuerint consuetudinem sic salutandi, vel nominandi idem nomen IESV, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam & remissionem.

Quiq; Litanias ejusdem sanctiss. nominis recitaverint, trecentos: qui Litanias ejusdem beatiss. Virg. MARIÆ, ducentos: nec non Prædicatoribus Verbi DEI, qui inter prædicandum ad hunc modum salutandi, invocandi, vel recitandi, seu nominandi nomen IESV & MARIÆ Auditores monuerint, & quicumque hanc salutationis formam usui esse curaverint, easdem indulgentias ac peccatorum remissiones consequantur, auctoritate & tenore præmissis concedimus & elargimur. Volumus autem, ut prædictæ Litanie nominis IESV, & B. MARIÆ, juxta morem & consuetudinem in Romana Curia, & domo B. MARIÆ Virg. usitatum recitentur. Quod indultum extendatur etiam ad Indos &c.

Decernentes præsentis Literas nullo unquam tempore, per quascunq; alias Literas Apostolicas revocari, suspendi, aut limitari, seu illis derogari posse; & si illis aliquando derogari, aut suspendi, vel revocari, aut limitari contigerit, in genere vel in specie statim in pristinum, & cum in quo ante præmissa erant statum, restitutas, repositas & plenariè reintegratas esse, & conscribere, revocationibus, suspensionibus, limitationibus, derogationibus, aut alijs in contrarium facientibus, quibuscunq; non obstantibus. Ceterum, quia &c.

JOANNES XXI. concessit quoq; omnibus sanctissimum MARIÆ nomen invocantibus sexaginta dies indulgentiæ.

CLEMENS IV. teste Adriano Lyræo, in *Trisagio Mariano*, concessit ad petitionem S. Ludovici Regis Franciæ, trium annorum indulgentiam omnibus pronuntiantibus toties quoties subjecta verba: *Benedictum sit dulcissimum nomen Domini nostri IESV Christi, & gloriosissime Virgini MARIÆ Matris ejus, in æternum & ultra, amen. Nos cum Prole pia benedicat Virgo MARIA.*

LEO X. concessit omnibus ac singulis, qui qualibet hora diei naturalis ad sonum horologii, salutando atq; invocando SS. Virginem, semel recitayerint *Ave MARIA &c.* pro qualibet vice mille dies indulgentiarum. Confirmavit PAULUS V. anno 1611.

Item recitantes semel Salutationem Angelicam, quando audiunt pulsus ad Horas Canonicas, qui fit septies in die, lucrantur septem millia dierum indulgentiæ. Casarubius in *Compend. privileg. verb. indulg. quoad sæcul.*

ADRIANUS VI, concessit omnibus Christi Fidelibus indulgentiam

Ccc 2

tiam

tis non exigi confessionem ac communionem, ut in illa Pauli &c. de qua sup. Cap. 5. & 6. Indulg. pro recitantibus Litanias de nomine JESU, aut de B. Virg. Decernitur præsentis Literas nullo tempore posse revocari,

279.

Indulg. SS. nomen MARIÆ invocantium.

Indulg. pro recitantibus ad singulas diei horas *Ave MARIA.* Itè ad pulsus pro horis Canonicis.

Indulgent.
plen. pro
recitanti-
bus 3. *Ave*
Maria cum
adjunctis
ψ. & Orat.
ad sign. da-
ri solitum
post post
solis oeca-
sum, &c.

280.

Indulg. pro
recitanti-
bus decies
Ave Ma-
ria &c.
Item pro
recitanti-
bus 5. *Pa-*
ter & *Ave*,
&c.
Item quin-
decies ora-
tionem Do-
minic. &
Salutatio-
né Angeli-
cam, &c.
Indulg. pro
veneranti-
bus Con-
ceptionem
immacula-
tam B. V.

tiam plenariam, recitantibus ad tria signa campanæ, quæ post Solis occasum fieri solent, sequentes tres vers. singulis subjungendo Salutationem Angelicam.

Angelus Domini annuntiavit MARIE, & concepit de Spiritu sancto, Ave MARIA.

*Ecce Ancilla Domini, fiat mihi secundum Verbum tuum. Ave MA-
RIA.*

Et Verbum caro factum est, & habitavit in nobis. Ave MARIA.
Subjungatur in fine Oratio: *Gratiam tuam quesumus Domine &c.* Lezana Tom. 3. qq. Reg. verb. indulgentia num. 20. Eman. Rodriq. Tom. 2. q. 88. art. 12. Diana 4. Part. Tract. 4. resol. 24. & alij.

LEO X. concessit anno 1514. decem millia annor. indulgent. omnibus recitantibus decies Salutationem Angelicam in memoria & honorem decem Evangelicarum Virtutum SS. Virg. MARIE: confirmavit Paulus V. an. 1606.

Idem concessit cunctis recitantibus quinquies Orationem Dominicam cum Salutatione Angelica in memoriam, ac honorem quinque Vulnerum Christi D. N. & quinque præcipuorum Dolorum SS. Virginis MARIE decies mille dies indulgent. illis verò, qui quindécies Orationem Dominicam, Salutationemq; Angelicam in honorem omnium plagarum Redemptoris N. JESU Christi, pro existentibus in peccato mortali recitaverint, pro qualibet vice veniam tertie partis peccatorum suorum indulget. Casarubius loc. cit. & alij.

PAULUS V. concessit centum dierum indulgent. cuicumque semel dicenti sequent. Antiph. vers. & Orationem.

Ant. *Hæc est Virga, in qua nec nodus originalis, nec cortex actualis culpa fuit.*

ψ. *In Conceptione tua Virgo immaculata fuisti.*

R. *Ora pro nobis Patrem, cujus Filium peperisti.* Orat. DEVS, qui per immaculatam Virginis Conceptionem, dignum Filio tuo habitaculum præparasti, quesumus, ut sicut ex morte ejusdem Filij tui prævisa, eam ab omni labe præservasti, ita nos quoque mundos ejus intercessione ad te pervenire conceda. Per eundem Dominum nostrum JESUM Christum Filium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitate Spiritus Sancti DEVS, per omnia secula seculorum, Amen.

Sequentem orationem persolvens toties quoties obtinet indulg. plen. ex concessione INNOCENTII VIII. ad instantiam Elisabethæ.

Isabellæ Hispaniarum Reginae, teste P. Antonio Maria de Rheita, in Fasciculo sacrarum deliciarum.

Ave Virgo gloriofa, stella sole clarior: Mater DEI gratiosa, fave melius dulcior: Rubicunda plusquam rosa, Lilio candidior: Omnis Virtus Te decorat, omni Sanctus Te honorat, in celo sublimior, Amen.

OSculantes habitum sacrum, seu Scapulare Ordinis nostri lucrantur quinque annos, & totidem quadragenas de injunctis sibi poenitentijs, ex indulto JOANNIS XXIII. Magnæ quoque indulgentiæ concessæ sunt decedentibus in hoc sacro habitu, & eligentibus in eo sepeliri, quas refert P. Lezana Tom. 3. qq. Reg. Verb. Habitus Regularis. & audientibus Conciones Carmelit. aut aliorum Regularium Mendicantium, quas vide apud eundem Lezanam Tom. cit. Verb. Concionator. ac Dianam 4. Part. Tract. 4. resol. 22.

Audientes Missas Regularium quocunque tempore, pro qualibet vice lucrantur centum dierum indulg. ita cum Rodriq. Pellizarius Tom. 2. Tract. 8. cap. 2. sect. 2. num. 136.

GREGORIUS XV. per Diploma incipiens, Splendor Paternæ Gloriae concessit an. 1622. die 19. Septemb. in perpetuum, omnibus Christi Fidelibus verè poenitentibus, & confessis ac sac. Communione refectis, qui Ecclesias Carmelitarum Discalceatorum in die festo S. TERESIAE 15. Octobr. à primis vesperis usque ad occasum Solis hujusmodi festi devotè visitaverint, & ibi pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac S. Matr. Ecclesiæ exaltatione pias ad DEUM preces effuderint, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam & remissionem. Similes indulgent. seu Jubilæum perpetuum concessit idem Pontifex an. 1623. omnibus Fidelibus, verè poenitentibus, confessis ac sac. Communione refectis, devotè visitantibus prædictas Carm. Discalceat. Ecclesias, & in eis, ut præfertur, orantibus. in festo S. JOSEPH 19. Martij. Concessas ab eodè Pontifice an. 1621. indulgentias plenarias omnibus Christi Fidelibus Ecclesias, Ord. Carmelit. visitantibus, & in eis, ut præfertur, orantibus, in die festo S. ANGELI Martyris 5. Maij, & S. ALBERTI Confessoris 7. Augusti, & ab URBANO VIII. confirmatas an. 1628. testatur P. Thomas

Saracenus lib. supra cit. 4. part. informat. 9.

281.

Indulg. osculantium Scapulare Carmelit.

Audientiū Missam &c.

Indulg. plenar. pro Festo S. Joseph, S. Terefia, & SS. Angeli & Alberti.

CAPUT XV.

Dissolvuntur nonnullæ circa præfatam indulgentiarum materiam dubitationes.

282.

Curioso
satisht
querito.

Tom. 4. in
3. Part.
Tract. de
indu'g. disp.
52. sect. 1.
num. 7.

QUÆRITUR *primò*, utrùm si quis ab alio impediatur per meritum, qui cadat in constantem virum, aut alia via, ne efficiat, quæ præscripta fuerunt pro lucro indulgentiarum, verbi causa, ne confiteatur peccata, aut Ecclesias visitet, &c. indulgentias nihilominus lucretur?

RESP. Secundùm rigorem speculationis, non lucrari, quia indulgentia alligata est tali operi, nec aliter fuit concessa. Sic videtur sentire Suarez, dum ait, eum qui per vim, aut multitudinem arcetur ab ingressu templi, non satisfacere pro indulgentia. Nollet tamen pluries in superioribus laudatus Irenæus à S. Jacobo, loc. cit. sentiendo de DEO in bonitate, qui præparationem cordis, voluntatemque respicit, cum ad ampliora vires non suppetunt, existimat lucrari, maximè si impedimentum alius apponat animo frustrandi tali indulgentia.

Hinc pariter infert, si quis alteri mortis in articulo sacrum Scapulare eriperet, ne Sabbatinam lucraretur, aut æternum evaderet incendium, eum propterea DEIPARÆ Virginis protectione atq; suffragijs non fore privandum.

283.

Confrater
deceptus
à Confessa-
rio circa
præstanda
necessariò
pro lucranda
indulgentia
an illam
obtineat?

Duo advertenda in

QUÆRITUR *secundò*, quid si Confessarius, aut alius, qui conscientia consilia edere soleat, pœnitentem in consultatione decipiat, sive ex ignorantia, sive ex malitia: verbi causa, respondendo necessariam non esse confessionem, cum absolutè sit necessaria? **RESPONDET** ad hoc præfatus P. Irenæus, tutum esse pœnitentem, & lucrari indulgentiam. Ratio est, quod intuitu illius, qui petit consilium, voluntas Principis censetur esse talis, qualis dicitur ab interprete ejusmodi, sive authenticè, & cum autoritate Principis, sive ut Doctor, legisque, de qua agitur, peritus respondeat. Nam utroque in casu unicam cum Principe facit personam, legisque aliqujus interpretatio censetur eadem esse cum lege.

Duo tamen animadvertenda hic sunt. *Primum*, quod pœnitentia alia via non possit errorem detegere, quantum est necesse ad ignorantiam

rantiam moraliter inculpabilem. *Secundum*, hominem non affectaverit in Consiliarium, cujus doctrinam, aut conscientiam sciret suspectam. Tunc enim utrobique ignorantia affectata, vel crassa reum magis faceret, quam excusaret. Nec refert, quod peccet Consiliarius huiusmodi, nam illius peccatum poenitenti non nocet: cum sola Consiliarij ratione exterius manifestata regatur, non autem eiusdem voluntate interius depravata. Quae doctrina videtur vera non modo de indulgentijs, sed de quolibet alio morali negotio, etiam in materia justitiae, ut quis excusetur à restitutione &c. EXCIPIO materiam Sacramentorum, quaeque ad ea spectant, quorum examen remitto ad Theologos *Tertia parte summa S. Thomae*. Ex dictis sequitur Confratrem Sabbatino beneficio minimè spoliandum, etsi de consilio boni & litterati Confessarij Horas omiserit. Ita Irenaeus.

hoc casu monentur.

QUAERES *tertiò*, utrum unus Confrater possit consequi pro alio Confratre indulgentias? RESPOND. negativè. Ratio huius est, quia alteri indulgentias, tibi, ob visitationem v. g. Ecclesiae S. Pauli, vel ob quid simile à Papa concessas, lucrari, esset illi applicare merita Christi, quod solius est Pontificis, secundum D. Thom. in 4. *Sent. dist. 20. quest. 31. art. 1.* & Richard. in 3. *dist. 10.* Nec refert, si dicas: indulgentiae sunt concessae aequaliter pro omnibus Confratribus, ergo consequi indulgentiam pro alio, non erit applicare ipsi merita Christi: quia jam sunt applicata à summo Pontifice, sed exequi pro ipso opus injunctum pro obtinenda indulgentia. Ad hoc enim respondetur, quod opera pro consequenda indulgentia ita injunguntur, ut sint personaliter implenda, ut notant Rodriguez in *Bull. Cruciat. §. 8. num. 14. Graf. lib. 2. Append. cap. 5. num. 62. Homobon. Par. 2. Exam. Eccles. Tract. 8. q. 21. Armilla Verb. indulgentia num. 19. Mercer. de Sacram. quest. 27. supplem. art. 4. dub. 1. quest. 21. Lambert. 3. Part. Tom. 3. disp. 5. de indulg. art. 3. quest. 3. Duvall. 2. 2. Tract. de indulg. part. 1. dub. 3. Conclus. 3. Villalob. 1. Part. sum. Tract. 26. difficult. 15. num. 1. & alij communiter. Ideo neque hoc pacto potest quis pro alio applicare indulgentias, exercendo scilicet pro ipso opera injuncta. EXCIPIENDA sunt tamen illa opera, quae ita possunt ministerialiter per alium exerceri, ut esset erogatio elemosynae, ut advertunt etiam Mercerus & Villalob. citati, Navar. in*

284.

Non potest unus Confrater pro alio indulg. consequi.

Miscell.

Miscell. de Rosar. Bossius. sect. 4. de jubil. casu 8. num. 15. Bonacina. disp. 6. de Sacram. quest. 1. punct. 5. num. 24.

285.

Peccans
sub spe in-
dulg. eas
consequi-
tar.

QUÆRITUR *quarto*, An peccans sub spe indulgentiarum Confraternitatis possit eas consequi?

RESPOND. poterit quidem secundum sententiam Navarii, in *Miscell. de Oration. num. 6. q. 3.* ubi tamen id limitat, quando in Bulla concessionis indulgentiarum diceretur, *ne spe illarum peccantes, &c.* & in *consil. 10. incip. quæritur. num. 3. de privilegio lib. 5.* sequitur Graff. *suarum Decis. lib. 1. part. 1. cap. 13. num. 59.* & est communis fere omnium sententia, dum loquuntur de eo, qui incidit in reservata, spe obtinendæ absolutionis virtute jubilæi, aut alterius facultatis seu indulti. Ita Sylvester *verb. indulgentia num. 28. Corduba lib. 5. de indulg. quest. 37. propos. 3.* Rodriguez in *Bullam Cruciat. §. 9. n. 97.* Zerola *lib. 2. de jubileo cap. 3. quest. 3.* Conrad. *part. 1. Resp. quest. 208.* LAVOR. *part. 1. de jubil. cap. 21. num. 63.* Acosta in *Bull. Cruc. quest. 33.* Leonius *part. 2. de jubil. cap. 14.* Ledesma *part. 1. sum. cap. 13. de penit. dub. 10. post. 1. conclus. Villalob. part. 1. sum. Tract. 27. claus. 9. §. 2. num. 19.* & alij. Spes enim in peccante obtinendæ veniæ, aut remissionis, includit virtualiter propositum emendationis, sed ideo non inducit novum peccatum, sed præsens minuit, ut notat D. Thom. *22. quest. 21. art. 1. ad 3.*

286.

QUÆRITUR *quinto*, An indulgentia concessa visitanti Ecclesiam &c. pluries eadem die obtineri queat? Licet hujus quæst. solutio ex his, quæ supra non semel inuimus, & tetigimus, constare possit, juvat tamen hic aliorum circa hoc sententiam audire. Gemin. & alij in *Cap. fin. de penit. & remiss.* Navarrus in *Tract. de jubil. & indulg. Notab. 31. num. 36.* qui plures, & ipsum S. Thomam in *4. dist. 20. q. 1. art. 3. ad 4.* pro hac opinione adducit, respondent semel tantum posse talem indulgentiam quempiam consequi. Alij tamen absolute tenent, toties acquiri indulgentiam, etiamsi sit concessa pro tali die, quoties exercetur opus injunctum. Ita Cardin. in *Clement. 1. verb. Quibus. quest. 3. de privileg. & in Clement. 2. verb. Ad hoc. q. 2. de penit. & remiss.* Rosella *verbo indulgentia, num. 12.* Angel. *num. 4.* Nugnus in *3. part. Tom. 2. Tract. de Bull. Bonacina de Sacram. disp. 6. q. 1. punct. 1. num. 32.* Villalobos in *Summ. Tom. 1. Ægidius Trullench in Bull. Cruc. lib. 1. dub. 4. Diana Tract. 12. de indulg. resol. 45. & part.*

Part. 1. resol. 104. Tract. 11. Rodriquez in Bull Cruc. §. 8. num 15. Vega 1. part. Summ. cap. 7. casu 30. Gobat de indulgent part. 2. cap. 5. n. 349. fundaturque hæc opinio in probabilissima ratione. Quia quando verba, quibus conceditur indulgentia, non continent aliquam restrictionem ad unicam vicem, sunt apta significare tanquam indefinita non minus unam quam plures vices: ergo cum tanquam continentes gratiam amplè sint accipienda, debent accipi de pluribus vicibus. Quænam verò ex his duabus sententijs videatur verior & se-cior, & in in quo sensu, constat ex dictis supra num. 277.

Nonnemo conatur duas has inter se dissidentes opiniones conciliare, mediante subjecta indulgentiarum distinctione: dicendo prioris sententiæ Patronos loqui de plenarijs seu totalibus indulgentijs, posterioris verò de non plenarijs seu partialibus, & has pluries eadem die adipisci posse, non verò illas: cum enim non plenariæ non ex integro una vice totum reatum pœnæ temporalis, divinæ justitiæ debitæ, exhauriant seu tollant, sed tantum partialiter, seu partem illius, poterit quis pluries in die visitando Ecclesiam illas lucrari: secus verò se res habet in plenarijs; hæc quippe cum semel obtentæ totum simul reatum tollant, adeoq; nullam amplius materiam, post se pœnæ temporalis debitæ in tali subjecto relinquant, haud videtur ejusmodi hominem alterius indulgentiæ plenariæ esse capacem: quia sublato jam omni pœnæ reatu, præfenti veluti materia, indulgentiæ plenar. quasi forma verè ampliùs in tali subjecto locū habere non posse videntur; cum cessante materia cesset & forma, &c. nisi quis, ut supra Cap. XI. diximus novum aliquod peccatum illo die committat &c. aut nisi indulgentiæ illæ plenariæ, ex indulto Pontificis, de defunctis applicari possint, tunc quippè pluries visitando Ecclesiam, eas indulgentias etiam plenarias lucrari quis poterit, semel videlicet pro se, & semel aut iterum pro defunctis.

QUÆRITUR sextò, An supra relatæ indulgentiæ Confratribus concessæ, possint ab ijsdem propria autoritate defunctis Confratribus, aut alijs applicari: dixi propria autoritate, quia autoritate Pontificia certum est id fieri posse. Certum est etiam, quod postquam indulgentiæ suam habuerunt effectum, non possint ampliùs alijs communicari, cum enim indulgentiæ effectus sit pœnas relaxare seu remittere, per veram & juridicam Pontificis, vel Delegati absolu-

287.

Indulgent. Confratribus concessæ nequeunt propria autoritate defunctis

D d d

tionem

aut alijs
applicari :
& quomo-
do id
fieri possit,
exponitur.

tionem, & pœnæ remissio, postquam per indulgentiam facta est uni, alteri eadem fieri nequeat, cum sit personalis, inabdicabilis, & ab ipsa persona inseparabilis, sequitur, quod postquam indulgentia suum habuit effectum, non possit, nec defunctis, nec vivis amplius applicari. Vnde solum dubium est, utrum antequam dicta indulgentia suum habuit effectum, possit defunctis applicari, non quidem certo & infallibiliter, sed ex pio offerentis voto, & divina acceptatione; ut si quis purgantium animarum devotus diceret: *Domine IESU peto, ac hanc N. vel has N. N. indulgentias, quas pro me consequi possem, applicare digneris tali, vel tali defuncto; &c.*

Communis sententia id fieri posse negat, ut videre est apud Dianam *Part. 10. Tract. 16. resol. 12.* Et ratio est; quia postquam indulgentia suum habuit effectum inabdicabilis est, ut modo dicebamus, ac proinde non potest alijs applicari: antequam autem suscipiens illam faciat suam, illam applicari non potest; cum nullus, excepto Pontifice, & ab ipso Delegatis, habeat Thesauri Ecclesiæ Claves, sequitur, quod nullus, privata possit autoritate, Christi, Sanctorumq; satisfactiones è Thesauro Ecclesiæ extrahere, alijsq; applicare, cum hæc satisfactionum extractio sit Clavium potestas, & certum sit, quod solus Pontifex, vel cui ipse Claves commiserit, auctoritatem habeat dispensandi Thesaurum satisfactionum Christi, ac Sanctorum. Sed hæc ratio solum probat, non posse Fideles, propria autoritate, per potestatem jurisdictionis, aut Clavium, Ecclesiæ Thesaurum dispensare vivis aut defunctis, sed non probat, quod non possint Fideles DEUM exorare, ut velit illam satisfactionum partem, quæ sibi contingeret, ex talis v. g. Ecclesiæ, in qua indulgentia est, visitatione, aut ex talis, vel talis pij operis executione defunctis applicare. Unde puto sententiam P. Gobat in *Thesaur. indulg. part. 2. cap. 21. q. 61. num. 466.* aliorumq; modernorum probabilem esse, cum pia valde sit, foveatq; pietatem in defunctos, ijsq; admodum sit utilis, nulliq; noxia, nec ipsi offerenti: qui hoc faciendo, actum eximium charitatis exercet, & si fortè DEUS illam indulgentiam ad offerentis votum applicare, aut acceptare renueret, in ipsius solum revertetur, Ita P. Gabriel à S. Vincentio *Part. 3. de Sacram. penitent. disp. 13. quest. 5.* juxta Romanam editionem. Consuli etiam poterit P. Dominicus à SS. Trinitate in supra citato Tract. Polemico de anno Jubilæi *controvers. II. cap. 2. 3. 4. & 5.* Quæ.

QUÆRES septimò, An, & quomodo inter se differant & discrepent indulgentiæ, de quibus in hac Parte, & Communicatio meritorum seu bonorum operum, de quibus in III. hujus Operis Parte differuimus?

Attigerunt hanc materiam ac difficultatem S. Thomas in 4. sent. dist. 20. art. 3. & 4. similiter Soto in 4. dist. 21. q. 1. art. 4. Navarrus Tract. Miscell. de Psalt. Virg. Miscell. II. num. 4. quest. 6. Corduba lib. 5. de indulg. quest. 42. punct. 4. & alij nonnulli, è quorum doctrina conijcere licet, quod, & quantum, ac quomodo prædicta inter se discrepent. Quinque inter indulgentias & jam dictam bonorum operum communicationem reperio discrimina: quorum primum est, quod indulgentiæ, ut tales, valent duntaxat ad satisfaciendum DEO, pro pœnis debitis ratione peccatorum præteritorum, & quoad culpam jam dimissorum: at communicationes bonorum operum non solum ad hoc servire queunt, verum etiam ad obtinenda complura bona, tum temporalia, tum spiritualia, & permulta avertenda mala &c. per modum meriti de congruo, vel impetrationis; uti supra Parte III. Cap. II. V. & VI. dictum est.

Alterum discrimen est, quod indulgentiæ solum serviunt pro satisfactione delictorum commissorum ante tempus, quo quis illas lucratur, seu fructum earum consequitur: at præfata bonorum operum participatio servit ad remedium malorum præteritorum, præsentium, & futurorum, & ad impetrationem, ac conservationem multorum beneficiorum ac bonorum, atque etiam ad satisfactionem pœnarum in hac, aut altera vita exolvendarum, si ad hoc, (ut in dicta III. Part. non semel expositum est) specialiter applicentur.

Tertium discrimen consistit in eo, quod per indulgentias applicentur satisfactiones Christi Domini, DEIPARÆ Virginis, cæterorumque Sanctorum, repositæ in communi Ecclesiæ Thesaurò: verum per præfata communicationem, quoad vim satisfactoriam nequeunt applicari bona opera personarum particularium, aut alicujus Religionis jam facta, sed solummodo præsentia, aut futura, cum non detur Thesaurus privatus, cujus illi clavem habeant, distinctam à communi clave Pontificibus commissa, ut latius exposuimus Cap. V. dictæ Partis.

Quartum discrimen est, quod in indulgentijs, sicut & in Sacramentis

D d d 2

288.

Ostenditur quomodo inter se differant indulgentiæ, & bonorum operum communicationem.

mentis applicentur merita passionis Christi, & hoc non nisi per clavem Ecclesiæ, ac de communi Thesaurò ejusdem: verum præfata meritorum communicatio non fit per clavem Ecclesiæ, neq; de communi Thesaurò ipsius, sed de bonis Religionis aut Congregationis illius, quorum fit dispensatio; nec fit autoritate aliqua potestatis super Ecclesiæ Thesaurò, aut particularis personæ, five Communitatis, cum talis non detur, uti *loco citato* diximus, sed solum fit potestate communi naturali, quàm quilibet habet in suis, aut sibi commissorum bonis, ad distribuendum, vel donandum ea alijs. Hinc sequitur, quod per indulgentias homo liberatur, in foro DEI & Ecclesiæ, à pœnis debitis, atq; etiã injunctis per Confessarium pœnitentijs, quia constat de infinitate prædicti Ecclesiæ Thesauri, ac de ejus omnimodâ sufficientia: & quia fiunt autoritate ejus, qui à lege & obligatione Ecclesiæ, per talem satisfactionem, via indulgentiæ factam, liberare potest. At per præfatas bonorum operum communicationes, etiã si fiant per Papam, cum non fiant, nisi de bonis personarum particularium, aut Congregationum, quæ nec sunt infinita, nec constat esse sufficientia ad talem satisfactionem, non liberatur homo, saltem in foro Ecclesiæ, à pœnitentijs injunctis per Sacerdotem; neq; vim habent indulgentiarum, sed communicationes & suffragia dicuntur, prout tradit Angelicus Doctor in 4. *dist. 20. art. 3. & 4. & in supplem. 3. part. quest. 26. art. 1.*

Quintum demum discrimen in eo versatur, quod in indulgentiarum largitione verè & propriè reperitur clavis jurisdictionis, & auctoritativè fit per illas pœnarum peccatis dimissis debeatum relaxatio: verum quando Prælati, aut Personæ particulares applicent sua, vel Communitatis suæ bona opera ac suffragia, quæcunque etiam illa sint, non utuntur clave jurisdictionis ullo modo auctoritativè, nec propria autoritate remittunt, aut relaxant tunc peccatorum pœnas, sed solummodo ea applicant alijs ex charitate, sine ulla autoritate jurisdictionis.

